

Hösten 1962

Solbacka- tidningen

Tidning för alla solbackapojkar

Bidrag till
Anders Williamson
Burräsgatan 15
VÄLLINGBY

Häct ... hänt och sett

På den solenna festen i Stockholm träffades bl a.:

HANS KARLSSON, kanoncentern frdn Skruf, som numera är driftschef på Skrufs glasbruk. Fotbollen har han inte lagt på hyllan, han lämnar sin talang åt laget hemma i Skruf så ofta tiden medger.

Bland dem som ivrigt ägnar sig åt juridiska studier vid universitetet i huvudstaden, är DAG LUNDMARK, HANS HOPPE, OTTO TORELL, JAN BÄCKSTRÖM samt FREDRIK HULTBOM, som dessutom gått och förlorat sig.

CARL-GUSTAF (PUTTE) DIEDRICHSEN blev far i juni och har fullt schå med att tämja en liten son. Jobbar hårt hos far sin. Bor i radhus på Vendelsö. Brodern TOMMY går i kronans kläder.

GÖRAN ENGVALL säljer LM Ericsson-telefoner till Tunisien. KLAS-GÖRAN HALLENDORF går en ettårig kurs på handelsgymnasium i Norrköping. Skall börja akademiska studier i Uppsala till hösten. PER HALLSTRÖM är färdig pol mag om ett år. Läser i Stockholm.

BERTIL HAKANSSON är gymnastikdirektör på Wihlockska samskolan i Kungl. huvudstaden. GUNNULF (NUNNE) BJÖRKMAN säljer Bacchoverktyg och primuskök i London. Pysslar med nyförvärvade villan på fritiden.

Inom maskinimp. branschen utövar OLLE (MED SKÄPET) ENESTRÖM försälj-

ningschefssyssla. År bosatt i Näsby Park.

Från Kanada till Kallhäll har ALLAN KARNEUS flyttat. Han verkade på Svenska konsulatet i Vancouver. Jobbar nu på Svenska Esso. RICHARD KARNEUS tillverkar mesost och messmör och potatischips m m. Richard tog studenten 1945. BOE KARNEUS är teckningslärare i Trollhättan. Säljökande idéer till rättig kostnad genom att anställa en reklamchef på deltid, kan man få om man vänder sig till NILS-GUNNAR WERBÄCK, som är reklamchef i Göteborg. Han driver en firma som hör ut specialister en gång i veckan.

CLAES GHMAN säljer tomter och bygger vägar. Fritiden tillbringar han mest i segelbåten. MARTIN GRAF är fil stud, och har skaffat sig en skuta. Den har han inrett och använder som bostad åt sig, hustru och liten dotter. Det ryktas om att han t o m har rinnande varmt och kallt vatten ombord. LEIF SVENSSON är montör i TV-branschen. JAN SJÖGREN lär man hitta i Tyskland som chef för något företag. NALLE WAHLSTRÖM seglar på de sju haven som färdig sjökapten. LEIF PHILIPSON läser på vicekorpralen i Udderalla. MATS MALMBORG har sökt sig till Chalmers i Göteborg, där han innehar hedersuppdraget att vara anförfare av och dirigent i högskolans stränga orkester »Barockensemblen».

Seglar starbåt gör LASSE DAHLLÖF i Göteborg, när han inte säljer koks i faderns firma. Lasse är gift och har två pojkar. Två pojkar har också STICKAN NORBÄCK, som säljer skeppsluckor på Götaverken. GÖRAN MÖRNÉR driver familjegård utanför Skara.

Vill ni veta allt om Volvo, så vänd er till ÖRJAN LINDQVIST. Han lär syssla med dylika i Göteborg. Utanför Göteborg, närmare bestämt på Hööb, träffas tandläkare STURE (ATTE) HANSSON. I Götet hittar vi också ARNE HELGESEN. Han ägnar sig åt försäljning av läderprylar. Pappa till en pojke, PER PRIESENFELDT, järnhandlare från Malmköping, har förutom järnhandeln också lantbruk. Föder upp bifffkor. Fritiden ägnas åt sportflygning. FRANS-OTTO (FRAS-

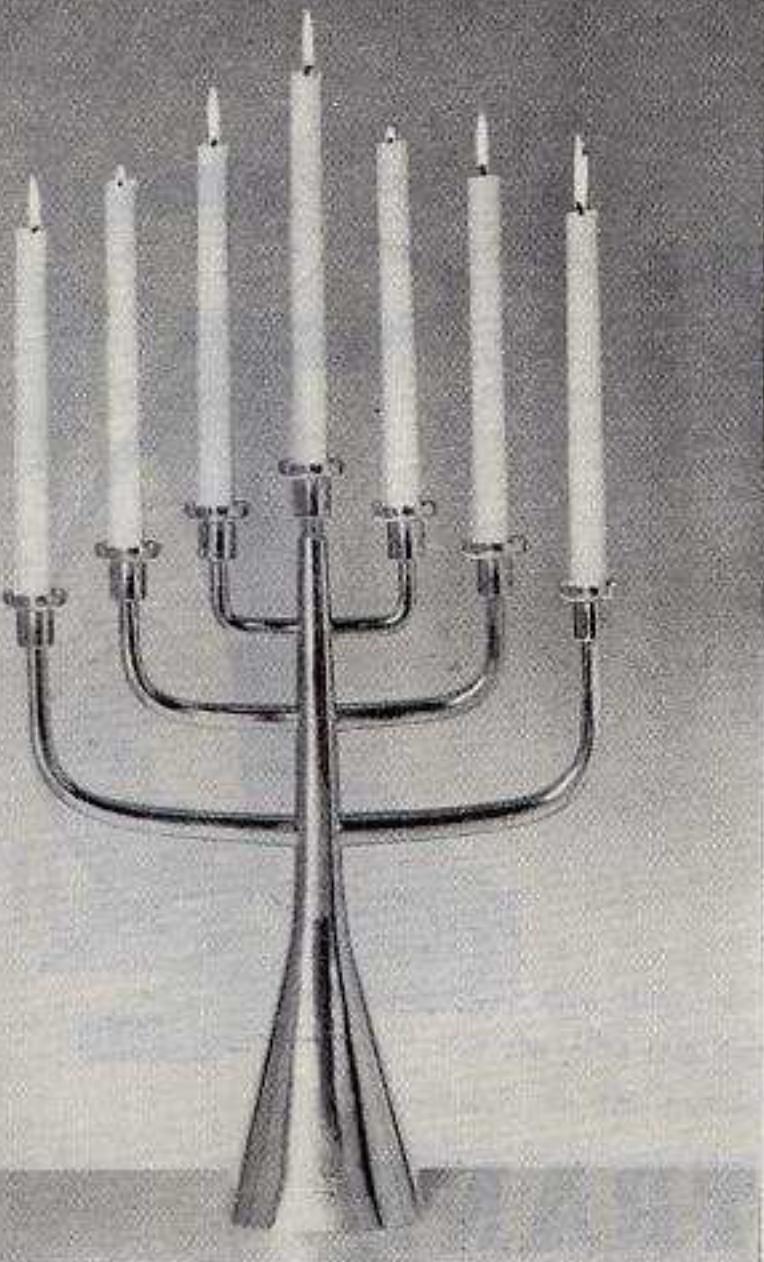
SE) BERG har adress Oxelö-sunds Jernverk, där han är driftsingenjör på Caldoverket.

PELLE (RÄKA) HOLMSTRÖM är fotograf på modet i Hälsingborg, där han jobbar hos Aller-press. Akt Wasaloppet på nio timmar har HAKAN PRYTZ JOHANSSON gjort. Han håller just på att bygga en egen sommarstuga i Gnarp vid Sundsvall. På lediga stunder är han tandläkare. På Norrköpings-Tidningars redaktion hittar man GUNNAR DIAMANT. FREDRIK HÖK bor i Vallentuna. Sysslar med läkemedel. GUNNAR UNEUS är teknisk direktör i Bonnierföretagen.

ERIK (JERKA) FURUGÅRD har kommit tillbaka till Sverige från Venezuela. Han är anställd på Bolinder-Munktell i Eskilstuna. Aterfinns på försäljarsidan.



Hos Hans Wachtmeister på Särö, var Ulf Peyron och Gunnar Schramm en strålande vacker sommardag, då Hans behagade fylla 50 år. På bilden överlämnar Ulf föreningens gåva. Dagen var späckad med uppvisningar från vänner och bekanta.



Ljusstaken överlämnad

När föreningen firade sitt 25-årsjubiléum i fjol beslöts att stiftelsen skulle uppaktas. Jubileet sammanföll ju även med skolans 60-åriga födelsedag. Uppvakningen kunde lämpligen ske vid rektor Godings 70-årsdag. Silversmeden Heinz Decker kontaktades och fick i uppdrag att utforma en silverkandelaber. Den stätiliga staken överlämnades på morgonviktens i samband med övriga hyllningar till rektor Goding av skeppsmäklare Björn Trapp.

Lite mer Göteborgskt: RALF CARLSTRÖM befinner sig i Amerika, jobbar med TV, och enligt ryktet också med Volvo-försäljning. NILS (NIPPE) ERIKSSON, och RAGNAR ZEDERFELDT hittas på Volvo i Götet. Ordförande i Konservativa studentklubben vid samma stads universitet, är JAN BLUME, och i styrelsen återfinns ännu en solbackapojke: CHRISTER ALMQVIST.

I baren på Park Aveny träffade Hört, hänt och sett red, bl a CLAES BLIDBERG, som just skulle tillbaka till

dentkårens i Upsala frilufts-gård, Norreda, även anställd på universitetets kansli. PAUL (PALLE) MUNTHER och GRAN DREWES studerar till gymnastikdirektörer å Gymnastiska Centralinstitutet. KLAS NILSSON skall resa till München och studera arkitektur; där skall också CURT HJUKSTRÖM göra detsamma.

I HAMN: BOSSE SELANDER, journalist på Eskilstuna-Kuriren, har gift sig — efter ett smärt dramatiskt förspel. Bo var på reportage i Polen, träffade en statlig anställd presskontaktkvinna. Förälskelse — och så många och långa uppvakningar, skrivelser till ambassader och andra myndigheter. Men så fick Bos fästmö utvandringstillstånd. Paret har köpt radhus i Frösunda i Eskilstuna.

DOKTOR?: MATS HALLSTRÖM, kirurg på djursjukhuset i Helsingborg, har gjort vetenskapliga upptäckter om

benbrott. Möjligt är att han ska forska vidare i saken i Stockholm fram mot en veterinärmedicinsk doktorsgrad.

KLAS VON HELAND har slutat på AB Hyreshus, sköter nu pengar dt Sellbergs äkeri i Stockholm, storföretag som nu schaktat bort halva Brunkebergsåsen, gjuter grunder för de flesta storbyggen, spränger och säljer grus.

BENGT OLLE HAKANSSON, läkare på Södersjukhusets geriatriska avdelning (åldringssjukdomar) föreslås få forskaranslag av Stockholms stad. På fritid fortsätter Olle tandläkaret i kliniken vid Götgatan.

GUNNAR FORSELL-PALMQUIST, civilekonom sedan två år, rationalisering hos Vattenfall i Rödsta, Stockholm, har flyttat från Kungsholmen till Solna, tillika skaffat torp strax norr om Norrtälje.

Forts. på sidan 28



I Danderyds kyrka vigdes den 25 augusti teknolog PETER RINGBORG och fröken Ingrid Landberg, dotter till herr Kurt Landberg och hans maka, född Jansson, Tungelsta. Vigseln förättades av komminister Hans-Gösta Söderberg. Uppvaktande tärna var Louise von Bergen, kyrkomärsalkar stud. Bo Landberg, jur stud Gösta Eberstein, med kand Stellan Sjögren och friherre Carl Leijonhufvud, brudnäbb Eva Ringborg. Brudens föräldrar gav middag på Djursholms slott.

Prenumeration 5 år kr. 50:—
Lösningspris kr. 5:50

Medlemmar i
Föreningen Solbackapojkarna
erhåller tidningen utan kostnad

Redaktör och ansv. utgivare:
Stig Engzell, Salagatan 28 A, Uppsala, telefon 018 308 94
Lokalredaktör på skolan: Mikael Berggren
Lokalredaktion: Solbacka läroverk, Stjärnhov
I redaktionen: Hans Norrman, Ulf Peyron, Jonas Norén
och Leif Ericsson
Ekonomi, annonser: Ulf Peyron, Vallmogatan 3, telefon 140 80 Uppsala

Tidningen utkommer med ett
nummer pr termin

Postgiro: 46 29 45

Annonsprislista på begäran

Tryckt 1962 hos
Tryckcentralen, Helsingborg

VILL DU

ha en tidning med sting? En tidning som biter eller fungerar ungefär som Sonny Listons höger? Vill Du göra Din tidning till ett forum för ilska men välsyftande debatter om Dina skolproblem? Är Du ovanligt nöjd med Din tillvaro och Din skola? Eller är Du missnöjd med skolan och föreningen, eller kanske det moderna skolväsendet?

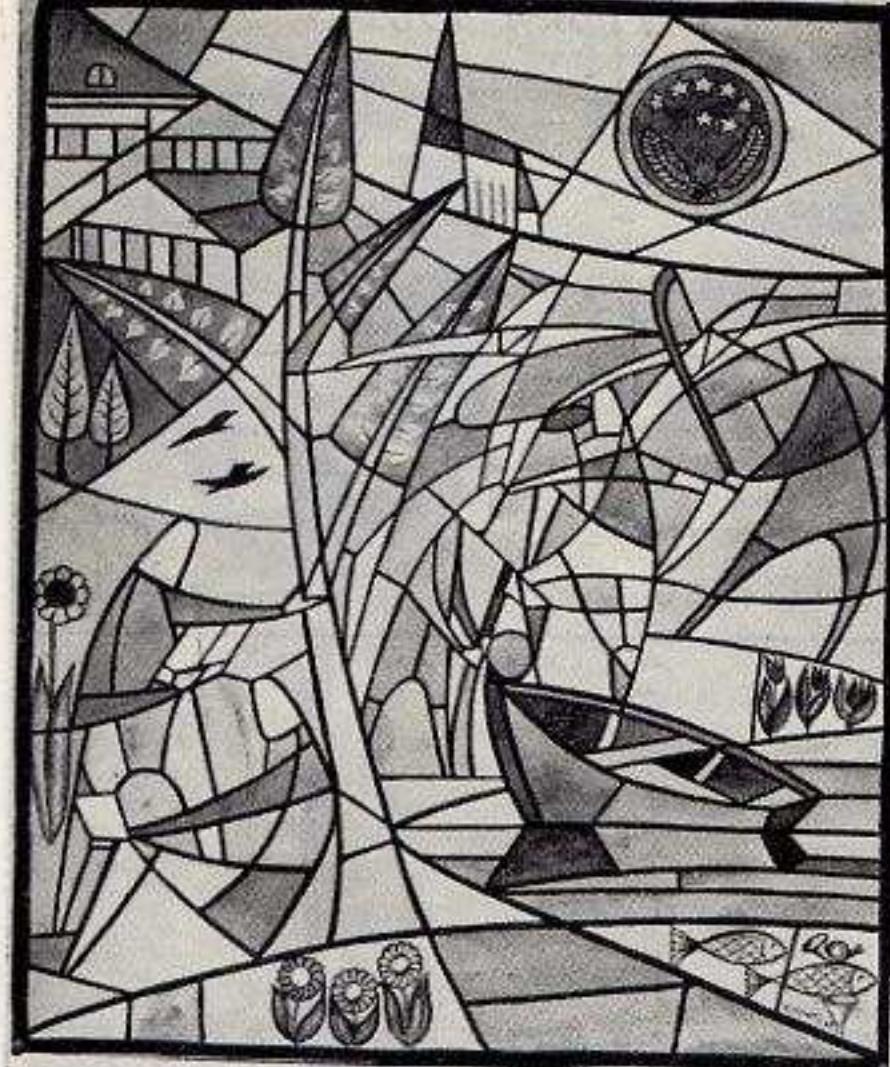
Kanske har sommaren haft det stora äventyret i sitt sköte för Din del! Kanske vill Du berätta om fornstora dagar på Kaxis eller på Sörmlands mest idylliska idrottsplats bak Reservens mäktiga murar? Det är väl möjligt inte så att det gror en liten poet i Dig? Måhända har Du något roligt att förtälja om gamla minnesvärda ansikten från Dina givande Solbackaår?

Du ska få Din chans att berätta, kritisera (även redaktör och tidning), komma med väldoftande rosor, fråga, dikta, tycka, ja, nästan göra allt som man kan åstadkomma med penna och papper. Det är bara att sätta igång! Sänd alstren till mig eller red. på skolan! Tänk på att det är DU som skall skapa Din egen tidning!

Nåväl, nog med tjatet! Låt oss istället undra hur hemska och orättvisa våra lärare är egentligen. Får man tro den något löjeväckande elevorganisationen SECO:s organ PRESSENS, så är det illa ställt med åtminstone elevernas rätt att klaga på betygen. Man vill göra gällande att lärarna sätter betyg efter hur de gillar eleverna, och att eleverna står helt försvarslösa, eftersom de inte kan överklaga på ett smärtfritt sätt. Man säger att det är svårt att kalla åhörare till lektionerna för att därigenom bevisa, hur vissa elever blir illa behandlade. Jag undrar just om artikelskrivboken i detta fall tänkt på hur besvärligt det kan vara för läraren att kalla åskådare till lektionerna för att bevisa hur illa han blir behandlad! Jag tror en lärare har så pass gott omdöme både i betygsättningsfrågor och andra frågor som rör skolarbetet, att SECO utan större risk kan ompröva sina åsikter och »omdömen». Organisationens strävan att överta makten i skola och samhälle torde vara dömd att misslyckas! Åtminstone med sin nuvarande fäniga politik!

God jul och många klappar!

RED.



Konstnärligt fönster

Gåva på Folke Godings 70-årsdag

Redan klockan åtta på morgonen den sjätte september, började uppaktningarna för Folke Goding, som denna dag fyllde 70 år. Det var samtlig personal på skolan med rektor Thor Lundberg i spetsen, som hade mött upp med ett konstfullt fönster, designat av Arne Isenius. Längre fram strömmade uppaktande in. Professor Einar Ralf i spetsen för en kvartett ur Stockholms studentsångarförbund, Disponent O. Wahlström som representant för sångarbröderna Mistlurarna, och greve Hans Wachtmeister för föreningen Solbackapojkarna.

Fönstret söker återge jubilarenens livsgärning. I högnet av ett livsträd växer skolan fram. Där finns fotbollsspelaren, diskuskastaren, höjdhopparen, bandyspelaren och skytten. Där finns också läraren och eleven, och skolan, som i likhet med den kristna symbolen kyrkan, har placerats i trädets topp i jämnhöjd med solbackamärket. Teckningslärares Arne Isenius har ritat fönstret, och glaset är munblåst, eisat och bränt vid det berömda Franz-Mayersche Hofkunstanstallt i München. Därifrån flögs konstverket till Sverige i lagom tid till uppaktningen.

Bland de uppaktande märktes vidare en kvartett ur Stockholms studentsångarförbund under ledning av profes-

sor Einar Ralf, Studentsångarnas hyllningstal hölls av överhovceremonimästare Jon Lagerberg. Kamratföreningen Mistlurarna — huvudsakligen bestående av gamla student-sångare — överlämnade genom disponent Olie Wahlström, en penninggåva som grundplåt till ett sång- och musikstipendium, Mistlurarnas Godingstipendium.

Hans Wachtmeister skänkte från föreningen Solbackapojkarna, pengar till en stipendiefond, vars ändamål bestämmes av rektor Goding.

Raden av uppaktande vänner och representanter för bygden sinade först framåt kvällskvisten, som för övrigt förlöpte i lugnets tecken. Cirka ett hundratal telegram anlände under dagen.

Flickorna på skolan ger pojkarna eloge!

En gymnasistas syn på Solbacka

Eftersom alla vi flickor på Solbacka är extarer från trakten, har vi säkert samma syn på skolan. Vi finner det vara en stor förmån att få gå här, inte minst därför att vi då kan bo hemma, vilket väl ur studiesynpunkt oftast är att föredraga framför inackorderingar i någon stad. Solbacka fordrar kanske större anpassningsförmåga av oss, än vad andra skolor gör, men har man väl kommit in i livsrytmen här, tänker man inte så mycket på skillnaden mellan Solbacka och ett vanligt läroverk.

Till de stora fördelarna med Solbacka hör arbetstiden. Att få komma hem tidigt på eftermiddagen är härligt, och man får då lite fritid innan läxläsningen. Det där att gå upp i ottan vänjer man sig snart vid, även om morgonträtheten ibland gör sig gällande. Det veckolånga höstlovet, värdesätter vi också mycket. Just i mitten av en termin är ett lov mycket välkommet.

Pojkarna vill vi ge en eloge. Genom ett (oftast) ogentle-mannamässigt uppförande får de oss att trivas. Rötäggen bland dem är så få, att de inte stör helhetsintrycket. Om en pojke i gymnasiet finner nöje i att tortera flickorna med kritkastning eller dylikt, väcker han inte alls några vantrivselkänslor hos oss, utan visar ju bara hur omogen han är. När pojkarna någon gång blir bjudna till ett hem, gör de fin reklam för sin skola genom att uppträda mycket belevat.

Man måste ha förtroende för en lärare för att kunna tillgodogöra sig hans undervisning. På Solbacka har man också det i mycket stor utsträckning. För oss flickor är det av största rikt, att läraren äger finkänsla för ett något så nära värdat språk och spar eventuella fräckheter till lämpligare tillfälle. Särskilt betydelsefullt är ju detta un-

der t ex kristendomslektionerna, som väl bör karaktäriseras av lugn och allvar. Vi är inte alltid lika hårdhuvades som pojkarna och är därför tacksamma, då lärarna tar verklig hänsyn till det kvinnliga inslaget i en klass.

Rektorn är toppen! Den urenositet, som ett besök på en rektorsexpedition alltid medför, försvinner genast då man kommit innanför hans dörr. Lugnet han äger, smittar nämligen av sig på ett mycket vulgörande sätt. Från flickornas sida ett uppskattat skolans överhuvud, altså.

Men givetvis kan inte allt här på Solbacka lända till vår fördel. Vi blev verkligen ledna när man berövade oss vårt stora och trevliga externrum. Ett nyutrymt klassrum kan som bekant ha en ganska instängd luft, och att komma in i ett sådant för att äta är inte vidare aptitretande. Även på hälftimmarna saknar vi denna tillflyktsort. Vi hoppas därför att åter kunna få ett eget utrymme.

Till sist: Utomstående frågar oss ibland, om vi går på Solbacka, för att där finns så många pojkar. Så förhåller det sig emellertid inte alls, och om det till äventyrs är några av pojkarna som trots något sådant, så vill vi häremed ta dem ur den villfarelsen!

Pierina,

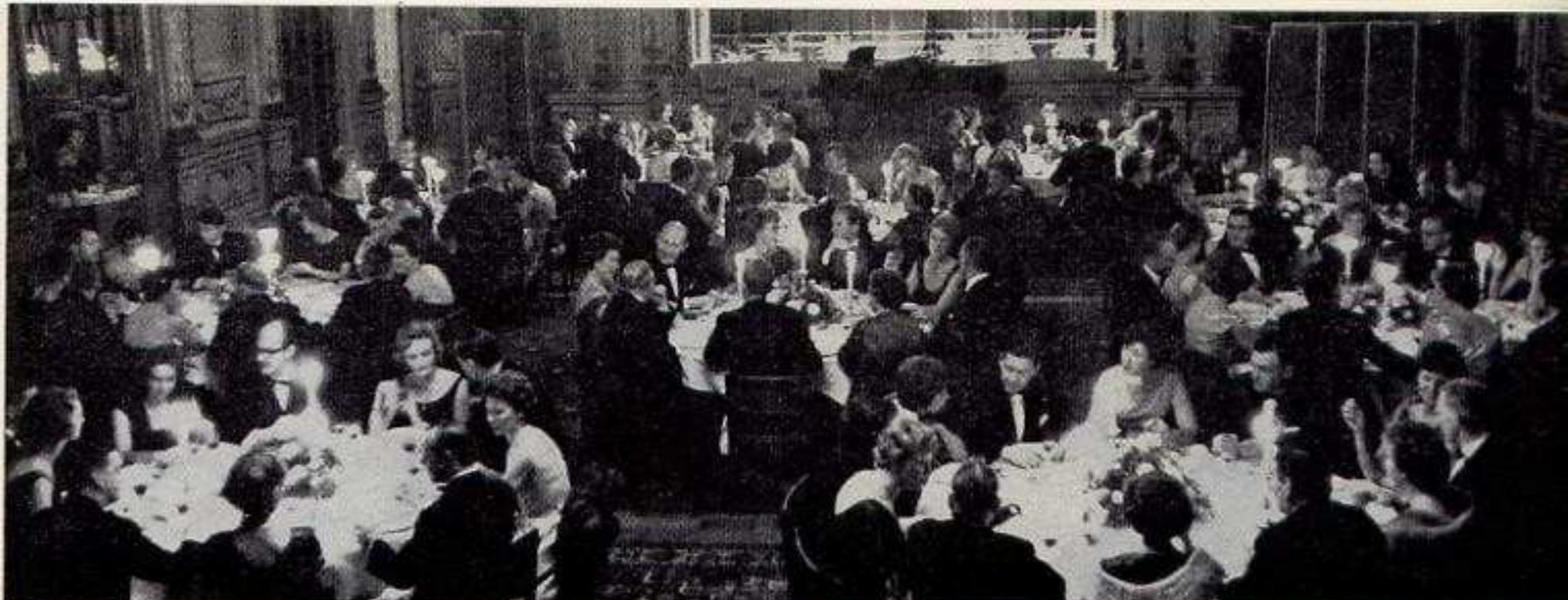
"Kaxisdrömmar"



Se på vårat Kaxis!
där ett tak så önskvärt vore
Tänk när det bleve praxis
att lura och bedra kung Bore

— Huru skönt!

Jeke rökare



... och så blev det

SOLBACKAFEST

... Det dröjde — men till slut blev det i alla fall stor Solbackabaluns med damer på Grand Hotel.

Över 100 deltog kring restaurangchefen Einar Öjstads utmärkta bord i Spegelsalen, lyssnade till goda och glada tal av Folke Goding, Hans Christiansson, Tor Lundberg och Ulf Peyron, till Esse Björkmans fina nya Solbackavisa, både textad och komponerad av Esse, dansade, pratade och trivdes till längt frampå nattimmarna, då nachspielen tog vid runt om på stan till morgontimmarna.



... med damer!



*Menyns fältherre
— Einar Öjstad*



Spridda delar av Sångarförbundet (Otto Torell, Per Frisenfelt, Dag Lundmark, Ragnar Carlsson, Roland Ekroth, Nils Fredrik Hök, Folke Goding) förstärkt med damer, övade in Esses Solbackavals,



*Välkomnare —
Folke Goding*



*Balens första dam —
Karin Goding*

... presentation ...



Karin Goding, Solbackaglass och Ulf Peyron.
Mellanbilden: Benkt Manner, fru Per Tranquist
och Curt Högberg. Underst: Hans Christiansson,
talaren Tosse Lundberg, Marianne Westrell, Esse
Björkman.



... mat, tal ...



Visans herre — Esse Björkman

DET BLEV LÖRDAG, Allhelgonahelg och helgdagsafton. Ett lätt dagslägrade sig över Strömmen och alla ljusen från slottet, hus och båtar spred sakta sken i skymningen över Stockholm och Strömmen. Vaktmästaren utanför den festsmyckade ingången till Grand Hotels Spegelsal hade bråda tider. Han öppnade bildörrar och födde undersköna solbackadamer i glinrande galateletter till festsalen. Festen kunde börja! Århundradets fest i regi av Föreningen Solbackapojkarna.

Man ledsagade damen vid sin sida till cocktailglasen, hälsade på gamla vänner och legendariska Solbackapojkar, presenterades för vackra fruar och fästmör, bugade sig respektfullt och djupt för tant Karin och farbror Folke (respekten känns som en ljuv fläkt från skoltiden), och lika djupt för nuvarande basen Tor Lundberg, vars sköna hustru tyvärr var förhindrad att närvara. Man utbytte tankar med styrelseledamöter, gamla trogna festdeltagare och lärare. Man konstaterade frånvaron av många gamla kända ansikten, och tillkomsten av nya. Man kände sig som en prins redan innan den goda maten serverades.

Aven om man kanske förskräcktes lite vid åsynen av den lilla laxtoasten (det andra var ju desto större), måste man väl ge le chef de cuisine, monsieur Öjstad, en välförtjänt komplimang för de kulinäriska anrättningarna. Rädjurssadel resp. -steken formligen smalt i munnen. Och den flamberade glassen var stätfält anrättad.

Till fest hör tal! Kvällens toastmaster och föreningens klubbmästare Peter-Julius Coyet, sleg ett slag på sin gongong och presenterade kvällens första talare Ulf Peyron. Han hälsade, i egenskap av vice ordförande (Hans Wachtmeister kunde tyvärr ej närvara på grund av sjukdom), alla gästerna hjärtligt välkomna. Och Hans Christiansson



prisade, fritt ur hjärtat, och första gången på en föreningsfest, det ljuva ting som heter Kvinnan. Nuvarande rektorn Tor Lundberg kåserade roligt om det nya sättet att undervisa, kontra det som de flesta av oss upplevt. Man undrar, hur skall det gå för dagens elever? Tackade för maten gjorde allas vår Folke Goding. Han sade att detta skulle bli den fest vi aldrig glömmer, vilket man känner sig rörande benägen att hålla med honom om. Vidare erinrade han om skolan, som är känd i alla världens hörn, bl. a. genom tidningen. Och Karlavagnen som synkroniserade alla Solbackapojkars blickar. Han föreslog festen som en tradition.

Och innan alla dessa bevis på Solbackapojkars vältalighet, hann vi samfältt stämma in i Esse Björkmans trevliga Solbackaval. Allsången leddes av Esse själv.

Medan kaffet dukades fram klämde Tage Stagnells kapell i med den första svepande wienvalsen. Sedan twistades och rockades, valsades och dansades det tango till arla morgonstund. Men när orkestern hade paus, så tog Ejnar Öjstad till gitarren och underhöll med vackra visor.

Tack alla ni som ordnat med denna fest, och låt det för all del inte bli sista gången vi får den äran att bjuda våra damer på galataffel.

Sage

... sång, dans ...

Solbackavals

Text och musik: Esse Björkman

Vi har ej alls än
hört sista valsens
trots att vår värld är sådan den är.
Solbackaborna,
nya och forna,
gamla och unga sjunga så här:

REFRANG:

Så länge Solbacka ligger i hjärtat av Sörmland
och Sörmland i hjärtat av Norden
så finns det ej något fog för att överge jorden
och söka ett nytt paradis.
Där glimma i Kyrksjön och Båven
små stjärnor och blänka i häven
ty i Stjärn-håv skiner sjöstjärnan samtidigt
som Olles måne och Solbackas sol.

Yankees och ryssar
ge varann kyssar
men sådant kvittar oss, likasom
rymdens piloter,
novemberblot är
det enda vi just nu bryr oss om.

REFRANG:

Så länge Solbacka ligger i hjärtat av Sörmland
och Sörmland i hjärtat av Norden
så finns det ej något fog för att överge jorden
och söka ett nytt paradis.
Och vad bryr väl vi oss om Krusse.
Snart hör man »Se Lusse, se Lusse».
Och i Stjärn-håv skiner sjöstjärnan samtidigt
som Olles måne och Solbackas sol.

Fara till månen
ifrån gudslänen?
Nej, lät oss tända fredspipans kax!
Sug, vad är Venus
mot kasus och genus
i grammatiken och i syntax?

REFRANG:

Så länge Solbacka ligger i hjärtat av Sörmland
och Sörmland i hjärtat av Norden
så finns det ej något fog för att överge jorden
och söka ett nytt paradis.
Vi gör ej med skryt stratosfären,
vi hylla blott Gryts landamären
ty i Stjärn-håv skiner sjöstjärnan samtidigt
som Olles måne och Solbackas sol.



... de som var med ...

Per Tranqvist, Kit Lingmark, Curt W. Högberg, Britt Tranqvist, Benkt Manner, Peggy Högberg, Margit Manner, Göran Lingmark, Anita Werner, Hans Christiansson, Marianne Westrell, Esse Björkman, Hans Norman, Karin Wilhelmsson, Ragnar Carlsson, Gun Carlsson, Anders Wilhelmsson, Fru Clemmedsson, Carl-Erik Söderberg, Eva Norman, Bengt Clemmedsson, Barbro Söderberg, Bertil Häkansson, Christel Engvall, Carl Orrenius, Ingegerd Werbäck, Sven Andrén, Fru Andrén, Göran Engvall, Ulla Orrenius, Nils-Gunnar Werbäck, Fru Häkansson, Stig Engzell, Elisabeth Nilsson, Hans Karlsson, Siw Karlsson, Carl-Gustaf Diedrichs, Ingrid Ehrenborg, Jan Bäckström, Birgitta Andersson, Dag Lundmark, Ann-Christine Diedrichs, Fru Coyet, Björn Trapp, Görel Isoz, P.-J. Coyet, Ingrid Trapp, Hans Ehmke, Lars Törnblom, Märta Ehmke, Erik Wadstein, Lofti Törnblom, Curt Isoz, Ingrid Wadstein, Claes-Göran Hallendorff, Theodor Ahrenberg, Beatrice Kinch, Leif Ericsson, Maud Andbro, Lennart Lundh, Gun Byfors, Christer Almquist, Ulla Byfors, Jan Blume, Karin Hallendorff, Claes Öhman, Gill Fogelberg, Otto Torell, Miriam Hedberg, Olov Nyberg, Eja Helgesson, Arne Helgesson, Berit Philipsson, Leif Philipsson, Birgitta Öhman, Anders Lilljeqvist, Fru Prytz-Johansson, Hans Wilhelmsson, Margreta Hök, Per Frisenfelt, Roland Ekroth, Kim Norberg, Rolf Lundh, Håkan Prytz-Johansson, Gunilla Lilljeqvist, Fredrik Hök, Margareta Frisenfelt, Einar Öjstad, Muriel Pahlman, Bengt Lingmark, Gudrun Thulin, Anders v. Stockenström, Fru Lingmark, Curt W. Thulin, Fru Öjstad, Magnus Pahlman, Elisabeth v. Stockenström, Ingrid Diedrichs, Tor Lundberg, Ingegerd Peyron, Sven Ericsson, Kerstin Corin, Folke Goding, Orvar Corin, Karin Goding, Ulf Peyron, Gulli Ericsson och Bertil Diedrichs.



... och så var festen över

FEL SÅNGFÅGEL



Håkan Bergström

Genom arv hade min fader fatt i sin ägo Baggeby Gård på Södra Lidingön. Men när socialdemokraterna ensamma hade kommit till makten igen efter kriget, och Wigfors 1945 hade kommit med sina nya då betraktade chockskatter, blev det ekonomiskt befängt att ha kvar gården, så den såldes. Särskilt gården skogsområden hade varit ett kärt tillhåll för mig under barndomsåren, så på grund av sentimentalala skill undvek jag att besöka området efter försäljningen, ända tills för några år sedan.

Man hade byggt höghus, och i bilen åkte jag omkring på gatorna. Trafiken var intensiv, jag hade inte tid till sentimentalala känslor. Plötsligt hamnade jag mitt på ett stort torg, som hette Baggeby Torg. Jag stannade tvärt: här hade förr det gamla skvatramtjärret legat:

Vid torget låg ett konditori, jag gick in, det var mycket smutsigt, beställde någon ting och satte mig vid ett fönster med utsikt över torget. En finnig tonåring stoppade 25 öre i en juke-box, och en elektrisk gitarr vrålade genom lokalen. Det hela var otäckt, jag kände hur det knottrade sig på ryggen, och jag fick lust att gå. Men plötsligt kom jag ihåg en sak, som hänt mig vid skvatramtjärret, och som jag aldrig hade vågat tala om för någon, något som jag faktiskt hade glömt bort under de senaste åren.

När jag var sex år gammal bodde mina föräldrar några korta sommarveckor på Grönen, ett till gården hörande litet gult 1700-tals fiskartorp alldeles intill stranden av Lilla Värtan. Torpet hade starka traditioner från Bellman och hans tid. Där berättade någon för mig om hur

man bar sig åt när man studerade fåglar: man gick upp tidigt på morgonen, gömde sig nära ett fågelbo och väntade en halv timme tills fågeln kom tillbaks. Sedan kunde man studera den på nära håll.

Vid skvatramtjärret bodde en rödstjärt, som vibrerade med stjärten.

Utan att väcka någon smög jag mig ut kl. 4 på morgonen. När jag rundade en av husknutarna mötte jag en röd. Han var mycket stor, mycket röd och hade en mycket lång svans. Jag hade aldrig sett en röd förut. Vi vände omedelbart båda två, och på några sekunder var jag tillbaks i min säng igen — utan att väcka någon.

Men hade jag inte varit vaken förut, så var jag det nu. Så återigen utan att väcka någon smög jag ut. Jag tog med mig farstuns trasmatta. Smygande som en indian tog jag mig fram på stigen till skvatramtjärret. Det tog tid. Det låg ett svagt dis i skogen, det var kallt och solen höll just på att gå upp. Väl framkommen kröp jag in i ett tätt alsnår, som knastrade mycket, rullade ut min matta, lade mig på den och beredde mig på att orörligt och tålmodigt vänta en halvtimme tills fågeln kom tillbaks. Det skulle nog gå bra: mitt av födelsen livliga temperament hade dämpats betydligt av det där med räven.

Plötsligt fick jag se en liten, en aning korpulent man komma gläende i skogen. Han hade vit skjorta, svarta byxor, bruna skor och bar en grön portfölj i handen. Han nynnade och mumlade på ett underligt sätt: mimimimimi-mim; pom-pom-pom-pom-pom. Så klättrade han upp på toppen av ett stort stenblock, bara några meter från mig

och tog fram en stor bunt noter ur portföljen. Han började nu sjunga den ena operaarien efter den andra, till en början en aning osäker och med tvekan, men sedan med kraft och stark inlevelse. Hans fortissimo var oerhört kraftigt, runt och fylligt, och pianissimo mot på något underbart sätt bärande och med en intensiv timbre. Stundtals kunde han ta om en viss passage upp till 20 gånger. En del arior sjöng han bara rätt igenom, en del upprepade han flera gånger. Några gånger gick han tillbaks igen till någon han sjungit tidigare. Jag låg där alldeles fascinerad, fullkomligt fängslad, och glömde bort tid och rum, röd och fågel. För första gången i mitt liv hade jag helt fängts av en musikalisk upplevelse, och det är faktiskt fortfarande den största musikaliska upplevelsen i mitt liv.

Jag vet inte hur länge han sjöng, men till slut klättrade han med en viss möda ned från stenblocket och vandrade sakta bort. Så småningom släppte trollkraften mig och först nu förstod jag att det var Jussi Björling, som hade smugit sig ut i skogen tidigt på morgonen för att öva i all ensamhet, han hade då en liten sommarstuga i närheten.

Trasmattsrandig och med en envist sovande fot linkade jag hem, lade mig och tänkte på vad jag upplevt. Jag lät sades sova när de andra vaknade. Det var ju ingen idé att berätta vad som hänt: för det första skulle ingen tro mig, för det andra hade jag varit ute olovandes och för det tredje skulle min äldre bror säga, att jag drönt det, det sa' han alltid, och det var så retsamt.



ELEVRADET

Från vänster, stående: Henrik Falkenberg, 5^o, Per Magnus Ihse, 5^o, Michael Berggren RIII B, Dan Bonnier LN IV, Thomas Breisky LII, Max Fält, RII B. Sittande fr. vänster: Mikael von Menter, RII B, Claes Norberg, RIII B1, Lars Lénberg, RIII B1, Lars-Göran Persson, RIII B1, Pierre Weckman, RIV.



Suggestiv miljö, Studio B, 5 minuter före sändning

RYMD-TV

En sommardag 1962, en minnesvärda dag, direkt-sändning av ett TV-program från Sverige till USA via kommunikationssatelliten Telstar. Egentligen den andra direktsändningen från Sverige, den första ägde rum några veckor tidigare men varade blott någon minut. Denna gång bestod sändningen av ett tio minuter långt, för amerikanska tittare av Sveriges Radio producerat program med så prominenta gäster som expresidenten Eisenhower och statsministern Erlander. Syfte: Att slå ett slag för People to People rörelsen, som grundades av Ike efter kriget.



Text: ULF PEYRON

Bilder: Röster i Radio TV, med vänligt tillstånd

Det hela började en måndagsmorgon. Radiochefen fick ett samtal från USA-ambassaden med förfrågan om Sveriges Radio kunde åtta sig att producera ett Telstarprogram, som skulle gå ut över alla stora stationer i hela USA på tisdagskvällen. Uppgifterna för övrigt var rätt knapphändiga. Några namn och ungefärliga tider. Snabbud efter stabschefen-kanslichefen och, eftersom semestrarna grässrade som värst, också efter mig (jag råkade ha turen att befina mig i kanslichefens rum). Några snabba order: Du tar hand om Erlander och Du om amerikanarna och tar reda på hur de vill ha det.

Elvaveckorsplaneringen fick lämnas utanför. Tid denna gång: Knapp två dagar. Inkoppling av TV-folk, tf. TV-chef (Mats Rehnberg), producent (Lars Ag), dekoratörer, tekniker, Eurovisionsspecialister och många andra. Kontakter med eurovisionsorgan i Geneve och Bryssel, med

Ike's stab, med de amerikanska TV-företagens representanter. Samtal kors och tvärs över Europa och Atlanten. En väldigt apparat började att fungera. Hundratals männskor på båda sidor Atlanten började ett teamwork av gigantiska mått. Det gällde att ha alla tekniska såväl som administrativa och praktiska detaljer finslipade för att i den rätta sekunden kunna fänga in denna lilla satellit och få den att förmedla budskapet till milioner tittare på andra sidan Atlanten. Ett precisionsarbete som kanske skulle kunna liknas vid att försöka få korn på en pingpong-boll på hundra mils håll.

Sändningstiden fixerades först på tisdagsförmiddagen till kl. 20 på kvällen. Ett krux: Ike skulle kl. 20,25 vara på Centralen för att ta tåget till Helsingborg, där han skulle besöka kungen. Snabbkontakt med polisen. OK, vi ordnar eskort till centralen, bara ni ser till att Ike kommer ut



ur studion kl. 20.12, så skall vi se till att han hinner med täget.

Jamen om Telstar krånglar så - - Den får inte krångla! Nä, nä, OK.

Ike kom, Tage kom, en kvart i åtta båda, studion klar med knappt torr målarfärg på nybyggd dekor. Snabb repetition och instruktion i ett vimmel av pressfotografer (som fick fyra minuter att härja fritt i studion). Handskakningar, gästboksskrivande (min ansvarsfulla mission att se till i detta moment) sminkning, klockan går, Aktuellt går i svensk TV, gör ett instick med ett kameravspel över vimlet i studio B, allt verkar villervalla, klockan går — 3 minuter kvar — 2 minuter kvar, TYSTNAD! Från kontrollrummet hör man snacket på konfrensledningarna med USA. K-en minut, STOCKHOLM GO!

På annons, klockan är 20.00 svensk tid. Ike och Tage börjar agera. Gamla vana TV-artistter båda två. Klara det hela fint. Belåtna grymtningar från USA på konfrensledningarna. Bilden fin. Ljudet fint. Tio minuter går i ett fläng. Ett utrop från USA hörs från kontrollrummet: Thank you Stockholm, that was excellent!

Epilog: Ike hann med täget och statsministern fick ett tacktelegram från USA för vidarebefordran till alla på Sveriges Radio som medverkat vid genomförandet av denna historiska sändning. Själv var jag ett stort minne rikare och tacksam att på grund av omständigheterna ha fått tillfälle att medverka i ett kul jobb utanför det vanliga. Glad också att min reservarpenna var fylld då Ike och Tage skulle signera gästboken!

Eisenhower ledsagas över gamla AI:s gård till sändningsstudion

*Ike och Tage i koncentration
en minut före kl. K*





OK! säger Ike, take it easy så går det fint

Vad jag gillar:



Lektor Bror Åkerblom

- Hobby:* Tidningsurklipp, både litterära och sådana med lokal anknytning
Politiker: Liberala sådana
Författare: Jaa, jag har nog mina idoler, Strindberg bl. a.
Kompositör: Emmerich Kálmán
Sångare: Jussi Björling
Skådespelare: Stig Järrel
Radioröst: Gustaf Näsström
Idrottsman: Stavhopparen Nikula
Favoriträtt: Ärtsoppa, men den skall vara kokad av min hustru Glory
Favoritdryck: Soda vatten
En önskning: Fred på jorden
Det värsta jag vet: Intresselöshet
Något jag inte tycker om hos kvinnan: Papiljotter, det är något fruktansvärt
Det bästa i TV: Vissa pjäser givna av TV-teatern
Det bästa med Solbacka: Ungdomens fostran utan dalt!

Elevhemmet NORREBOS besättning:

ETTAN:

Jonke är en lång gestalt
i idrott vinner nästan allt.
Jähkel skidor i serpentiner åker
och är på »luckan» våran joker.
Pelle, han får »luckans» mesta post
ty av gammal kärlek blir det aldrig rost.
»Ryddes», »luckans» bäsentis uppå kari-
katyrer
när det gäller twista blir han snabbt
i mössan yrer.
Virding trippar lätt på tå
gör det i en stil som få.
X:et är en kul filur
på segling håller han i ur och skur.
NOUS.

TVAAN:

Alfort, han med färg
umgås mest med Lasse Godberg.
Bengtsson, äldst han står
hans hobby, det är båtar.
Bergström, hemmets charmör
från Skåne dock ej Skanör.
Ekstrand, hemmets yngste
tävlar om att va' den tyngste.
Ericson, skolans löpare nr ett
räknar fort och stundtals rätt.
Fromell, med flicka »kilar»
talar blott om sina bilar.
Godberg är ganska kort
sjunger, när han inte är hos Alfort.
Göhle, stor och rund
kommer ifrån Kalmarsund.
Hamilton sprintar ofta detta
är från slätta mellan Vänå och Vättå.

Harlegård, dixiesnubbe och lång
så smal att han liknas vid en stång.
Lidbeck, de flesta breven får
skrattar så gott och mår.
Lång, sjunger förstebas
när han inte med Tolérns dras.
Olaïsson, stor och hård
spisar mest med Harlegård.
Parlander, bläst i klassen
skärpt så in i vassen.
Rydell, han den lille
tyvär inget snille.
Sahlin, vår Kirunabo
tar det mesta med lugn och ro.
Sköld, störst och tyngst
leker så man tror att han är yngst.
Skoglund, liten och snäll
Vistas i korridoren mest varje kväll.
Ståhl, hård men slö
uppvaktas flitigt av sin fästemö.
Tolérus gillar stoj och lek
skjuter bra, men är alltför vek.
Öhrn, har adresser i långa rader
pluggar hårt, när han ej drar en spader.

MAGNUS

TREAN:

Agarz snäll och rar
långt bort på lov han far.
Berg, basket tror sig kunna spela
och på planen han aldrig fela.
»Bidas» fräknar dom är fina
vällor honom största pina.
Bonnier, han med brudar kilar
utom när han i bilarilar.

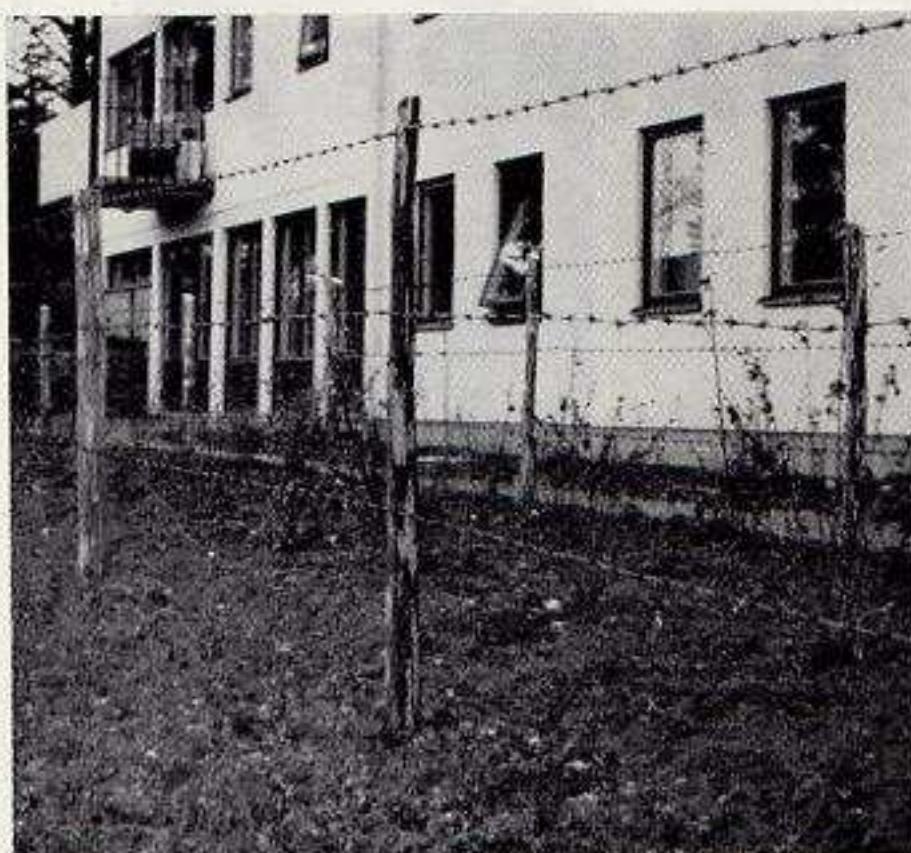
Dahl, han officer skall bli
på ett svenska infanteri.
Denne man är ganska from
vår vän, realaren Ekbom.
Ekman från Gotland, ön därute
språkar likt en likta jente.
Hüttner är från Götet han
tror att allt om jazz han kan.
Höglund är så tyst och snäll
kommer aldrig med nä't gnäll.
Jansson, Stefan spelar golf
detta rinnar bést med Rolf.
Lenberg i mässen vrålar
när grabbarna i mässen skrälar.
Lollo har ett gott humör
framstår helt som vår charmör.
Michael har många järn i härdan
ses ofta »kuta» på nejdens gärden.
Neander i kören sjunger bas
man även märker att han med hunger
dras.

Nubbe är vårt andra Q
gissa vad som menas, Du?
Pettersson på luckan snackar
så att alla åt honom skrattar.
E-type, E-type, E-type.
Pieter med sitt blonda hår
sällan till frisören går.
»Rasmuss» sover när som helst
hur som helst och var som helst.
Sedan kommer herr Gillén
luckans boxboll, han är så klen.
»Snoff» han är en glad filur
sjunger snarast som en mistlur.
Steinmann liknar mest en neger
väntar alltid på en djurgårdsseger.

AGMULEMI



En lek med text och bilder



För man en sax, ett negativ, och ett mörkrum till sitt förfogande, är det rent av fantastiskt vad man kan åstadkomma. Denna lilla artikel är meningen att belysa en av de många möjligheter som ju faktiskt existerar, att förvanskta bilden av internatskolan. Ris-

kerna för att detta skall ske (åtminstone i vårt land) är så ytterligt små, men det kan vara roligt att leka med tanken vad man skulle kunna göra.

Bilden av ett helt oskyldigt och ganska diskret taggtrådstängsel, som satts upp för

att skydda de stackars oskyldiga resorna från mer eller mindre ofrivillig vandalism, får utgöra beviset för det välded som förs på våra internatskolor. Man kan alltså arrangera bilden så, som vi gjort här. Man klipper lite i den och i ett huj blir det ett väl instängt och lägermässigt elev-

sationella avslöjanden. Man har vid det laget garanterat satt fart på press och folkopinion. Man kan faktiskt härja ganska så ostört också. Det vill nämligen rätt mycket till innan man åker fast för spridande av osanningar. Men vissa gränser finns det ju!

Mr. X



hem. Bildens eventuella brister i fråga om tydlighet och diffusitet vad gäller motivet, skyller man på att det naturligtvis råder fotograferingsförbud på platsen.

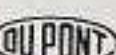
För att ytterligare ge visionen av skräckväldet och bevakningen som eleverna på vår internatskola är utsatta för, har fotografen kilat ned på skjutbanan.

Samtidigt som man berömer fotografens verkliga mod att våga sitt skinn för dessa unika bilder, främst över man hur viktigt det är, att det verkligen görs något åt missförhållandena vid landets internatskolor.

Man sätter försiktigvis små svarta lappar för ögonen på de stackars vakterna. Det gör det hela mera mystiskt. Sedan gäller det bara att använda sin svada, och prata om sen-



Nordens mest sålda kontaktlim *

(baserad på  Neoprene)

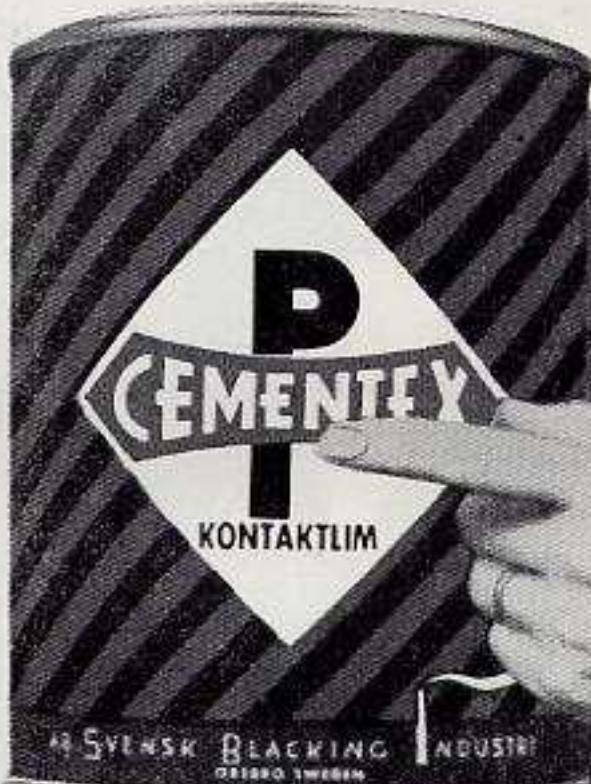
CEMENTEX P är Nordens mest sålda kontaktlim tack vare sin höga och jämma kvalitet, som aldrig varierar från burk till burk

CEMENTEX P ger maximal adhesion och hållfasthet och kontaktlimmas — utan skruvflingar eller tyngder

CEMENTEX P blir vämefast utan till-sats av härdare och tål redan från början 75° och efter några månader mer än 100° värme. Det är lättarbetat, tidsbesparande och vattenfast

Pröva och döm själv. Alla lyckas med CEMENTEX P — kontaktlim, med eller utan tidigare erfarenhet av kontaktlimning

Detaljerade och illustrerade arbets-beskrivningar finns för olika användningsområden



*) Uppgiften bl. a. baserad på 1959 års imporssiffror för råvaran polykloropren (t. ex. Neoprene)

AB CEMENTEX
SVENSK BLACKING

ÖREBRO - Tel. 019/11 9515
Stockholm · Göteborg · Malmö

Koppla av med en

H O B B Y !

Det bästa i hobby finner Ni i våra kataloger

WENTZELS
Apelbergsgatan 48 STOCKHOLM C

Jag bifogar kr. i frimärken, sänd omg. den/de kataloger jag korsat för

- | | | | |
|---|---------|---|---------|
| <input type="checkbox"/> Revell (ny) | à 1: 50 | <input type="checkbox"/> Hobbykatalog A | à 1: 50 |
| <input type="checkbox"/> Fleischmann (ny) | à 1: — | <input type="checkbox"/> Pocher (ny) | à 1: — |
| <input type="checkbox"/> Rivarossi (ny) | à 1: — | <input type="checkbox"/> Minic Ships (ny) | à 0: 60 |
| <input type="checkbox"/> Corgi Toys (ny) | à 0: 30 | <input type="checkbox"/> Wiking | à 0: 30 |

Namn Bostad

Postadress

Specialaffär i

Kappor · Dräkter
STOR SORTERING

**E. Perssons
Kappaaffär AB**

Stortorget · Ängelholm

Vårte stilre



1:a pris Anders Liljegren, R II a

Första priset gick till Anders Liljegren i RII A, som också blev tredje pristagare. På andra plats kom Jonas Norén 5⁵, som också fick två hedersomnämnde. Hedersomnämnde fick också Björn Nordwall i klass 45.

VÅRTERMINENS FOTOTÄVLING,
anordnad av Solbacka fotoklubb,
samlade som vanligt ett relativt stort
antal deltagare. Kvaliteten var
mycket hög. De fotografier som vi
här publicerar, vittnar om fint
tekniskt kunnande hos fotograferna,
samt en stilren och konstnärlig
känsla för motiv. Bilderna får
tala för sig själva.

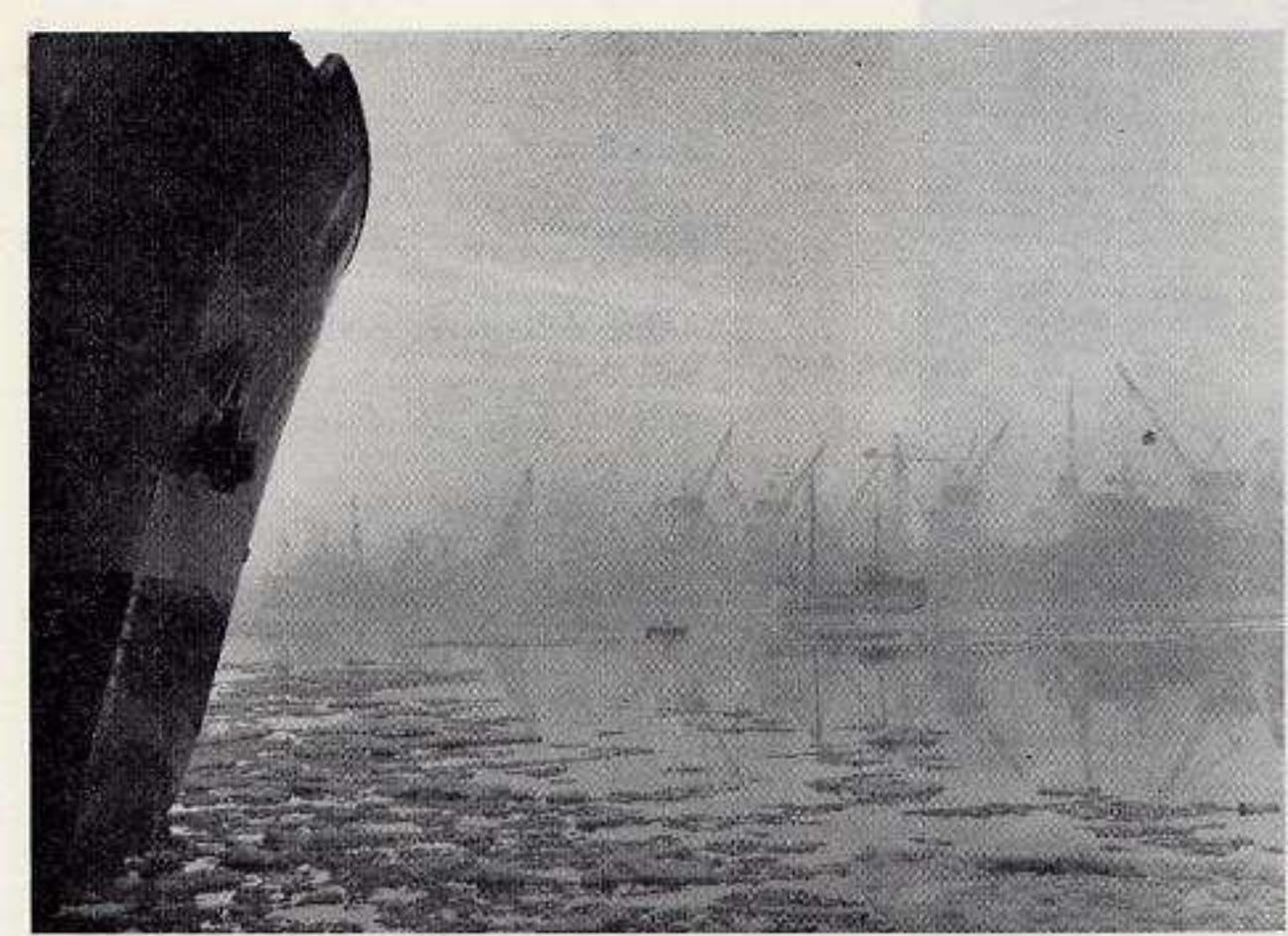


2:a pris Jonas Norén, 55

VÅRTERMINENS FOTOTÄVLING 2:a pris Jonas Norén, 55

3:e pris Anders Liljegren, R II a





Vårterminens
Fototävling
stilren och
konstnärlig

Hedersomnämnde Jonas Norén 55

PORTRÄTTKATALOG

Tre unga studenter i Uppsala, tillhörande Södermanlands—Nerikes nation, har genomfört ett storartat arbete, genom att presentera en efterlängtad porträtkatalog. Matrikeln, som innehåller landsmän för tiden 1947—1961, har porträtt av 85 hedersledamöter, 245 seniorer och 1460 andra landsmän. Det väl genomarbetade verket, innehåller inte bara uppgifter om landsmän, utan också en trevlig och innehållsrik krönika av förste kurator under bokens tillkomsttid, Åke Berglund.

Matrikeln, som på ett smakfullt sätt är bunden i nationens färger, kan rekviseras för en simpel summa av 30:—, hos någon av följande av redaktörerna: Timo Kärnekull, Ivan Svensson och Åke Holm. Man tillskriver dessa tämligast under adress: Porträtkatalogskommittén Södermanlands—Nerikes nation, Uppsala.



Hedersomnämnde Björn Nordwall 45



DE TRE STORA

- **Gulf no-nox**
- **Good Gulf**
- **Gulf Dieselect**

Ramsågade
Trävaror



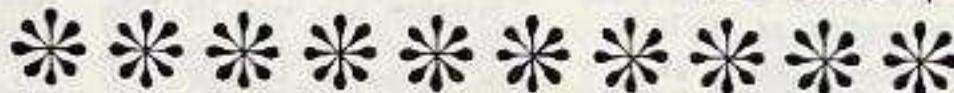
SÄFSJÖSTRÖMS BRUK
SÄFSJÖSTRÖM

Sven Esmarch



*en varm och
trivsam*****
jerseyblazer
från Kåwe*

(Pris ca 92:-)



kåwe dralon jersey är
varudeklarerad och tvättmärkt
snabbtorkande
formbeständig
malsäker och slitstark
alltid lagom varm

AB K.W. KARLSSON
GÄLLSTAD



Foibos-Sångarförbundet

I - O



Enligt gammal tradition, har en fotbollsmatch utkämpats mellan de två illustra föreningarna FOIBOS och Sångarförbundet. Traditionen har en tid slumrat i djup dvala, men nu åter tagits upp för att, får vi hoppas, leva ännu några år. Resultatet av årets match blev 1–0 till litteraturens mecenater. Matchen var synnerligen spännande, och i det följande redogör en foibot och en sångarföbundare för drabbningsens förlöpp. Årad läsare må ha överseende med om referaten synes en smula partiskt färgade, men vi har sökt kontakt med representanter från båggen lägren för att låta rättvisan ha sin gång.

Och nu över till fotbollsstadion på Solbacka!

En "fotbollsmatch"

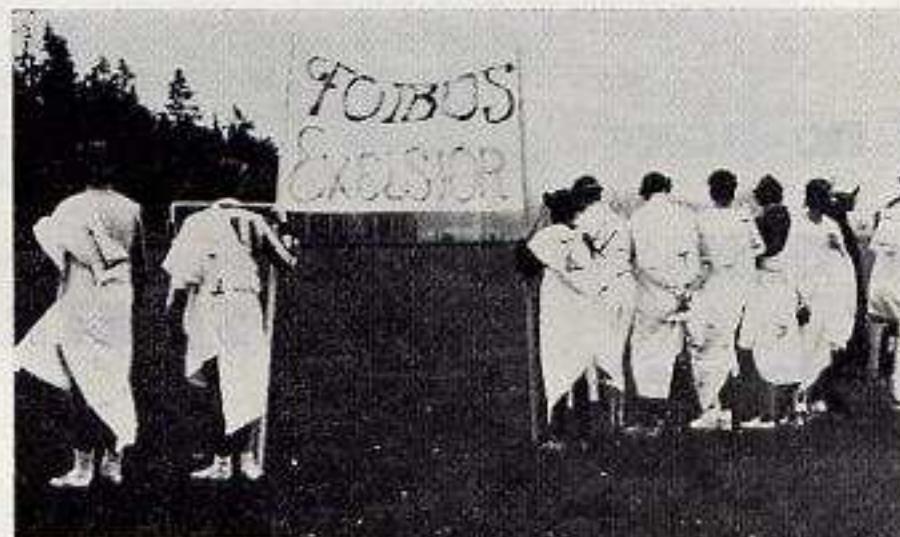
»FOIBOS, skolans äldsta och ärevordigaste förening, vill härmed kalla menigheten åhörare... osv, osv». Så lät det, då skolans mest egocentriska förening inbjöd oss sångarbröder till fotbollsmatch på Solbacka magnifika idrottsplats. Meddelandet lästes upp i mässen den 22 oktober av skolans Rektor, emedan ingen inom FOIBOS hade tillräckliga röstresurser för uppläsandet av en med latinska och grekiska glosor späckad utmaning. Ack så många timmar de har tillbringat över olika lexikon.

Klockan 15, tre dagar senare, var tiden för den stora sammandrabbningen inne. Då vi sångarbröder kommo ut på den gröna regnväta fotbollsarenan, hördes ett förfärligt oväsen. Man behövde inte vända sig om och titta för att veta att FOIBOS var i antagande. De voro likt lik insvepta i lakan, och runt sina huvuden hade de något som säkert skulle föreställa kransar. De hade dessutom en sjukskötarska och en bär med sig. Bären skulle användas att bära ut skadade sångarbröder, men den ende som fick bäras ut från plan, var en medlem av FOIBOS.

Då avspark blåstes av en i elastiska bindor inlindad domare, började FOIBOS muta menigheten med karameller o dyl, men det hindrade inte de förståndiga eleverna på skolan från att heja på Sångarförbundet.

På grund av att kampen dömdes av en måhända FOIBOS-fräst domare, som inte visste på vilken sida av planen straffarna skulle läggas och som blåste av en del av Sångarförbundets farliga anfall, förlorade vi den s k fotbollsmatchen.

Vi hoppas få komma igen nästa höst, och då ska vi inom



Detta är FOIBOS tappra segrarlag, med den egenhändigt medhavda systemen halvskymd näst längst till höger.

Sångarförbundet be att få välja domare.

»Sångarbröder»

FOIBOS, skolans äldsta och ärevordigaste förening vill härmed påkalla menigheten värdsamma åhöran!

Under ett halvt sekel har FOIBOS varit detta lärosätes obestridligt mest dominanta konsortium. Ingen eller ingenting har rätterligen kunnat visa sig vara kommensurabelt med FOIBOS.

FOIBOS har med sin brio alltid gjort furor och runt dess ädlingars hjässor har och kommer alltid en inspirerad nimbus att vila.

Konstens springflöden, intellektets gladiatorer, ädelsinta mecenater, upphöjda män av FOIBOS, vars blommende stamträd sprider väldoft över parnassen. — Skall FOIBOS längre kunna visa kontenans?

Dubiösa individer har gjort etaliga frugala ansatser att kompromittera FOIBOS, det oantastliga.

Vad FOIBOS erfart synes roten till dessa augiastala, infama, maliciösa invektiv uppstätt ur en mossallians: Homo, Musica,

Ur en mörk, kvalmig, bottnlös brunn, har under en längre tid tillsammans med, mot FOIBOS riktade okväden, en tygellös kaotisk kakofoni upp-pöst. I djupet av detta hål döljer sig den pneumatiska, lazzaroniska juntan Mistlurarna, som skyler sig under pseudonymen Sångarförbundet.

Måhända har ljusets oförnämga att tränga sig ned till Sångarförbundets idolenta ennuckers djup, bidragit till att dessa pekorals konstens keretiker, birfilare och inproduktiva skrodörer, icke kommit till insikt om vilket homeriskt löje de själva överdragit sig med genom sina porfida nividior.

FOIBOS de storsintas bröderskap finner sig tvingade till uppsträckelse och utmanar följdrktigt Sångarförbundet, vilsesprungna toners kulvert och lastageplats, i en fotbollsmatch på skolans bollplan, torsdagen den 25/10 kl. 13.00.

För den händelse att Sångarförbundet, trots sin podager, upptager denna stridshandske väntar sig FOIBOS genmäle under morgondagen.

Må detta bli den gudomliga vedergällningen och de laz-

roniska mistlurarnas nekrolog.

Post Skriptum:

Nils Magnus Rydell, den vältalige, vill härmed ge upp sin frigörning från skolans dissonanta colsharpor, Sångarförbundet. Därmed ådagalägger han den insiktsfulla handlingen att ta steget ur ävjan.

Med dessa enkla och välvalda ord uttryckte sig Weekman, för FOIBOS inför den samlade menigheten i skolans mäss genom Härorden rektor Tor Lundberg, sitt nu helt



FOIBOS storme, P-R-mannen

plötsligt fullständigt förlorade tålamod. — Följande dag skedde ett brutal och hänsynslöst övergrepp mot det svenska språket.

Förstarståt.

Som ett slag i ansiktet fick vi igår plötsligt kunskap om att den gamla fina föreningen FOIBOS återupptagit sin verksamhet efter att en kortare tid fört en tynande tillvaro. Efter en veckas arbete med förslag blev resultatet den för oss dunkla skrift som vi alla hörde härolden relatera. Vi tar oss friheten att citera Astrid Lindgren: Det dunkelt sagda är det dunkelt tänkta.

Att en litterär förening måste läsa böcker är ju beklagligt men när deras lärda skrifter drabbar en sådan förening som Solbacka Sångarförförd dä är det katastrof.

Att FOIBOS haft sina sammanträden vid de mest underliga tidpunkter i skolans slalombacke och på badplatsen, har vi inte förväntat oss över, men att deras verksamhet den sista tiden gått ut på fysisk träning inför den stundande sammandrabbningsen, hade vi inte väntat oss.

Bland medlemmarna märks en poetisk ädra, men denna druknar tyvärr bland sångarförfördnoviser och annat slödder. Vissa storartade försök har gjorts av t ex den urevordige Folbosmedlemmen Jarvin att vinna inträde i varan solomspunna skock. Men det försöket strandade på grund av heshet.

Folbosmedlemmen Pierre Weckman försökte en gång framhålla sitt höga intellekt för ett par medlemmar av Solbackas Odeister, vilka lät sig övertygas. Värt slagord i Sångarförfördet är Utilia Dulci och därmed vill vi framhålla att vår insats vid högtidliga tillfällen, t ex den gång vi var vaktmästare då Stockholms Studentsångarförförd var här, ej kan bestridas. FOIBOS däremot har vi till vår oändliga sorg funnit vara en förening att beundra, enär någon yttre aktivitet på många år ej kunnat spåras. (Red.s anm. julspexet, Solbacka-Tidningen m m, m m).

Nils Magnus Rydell, en stark karaktär, blir säkert ett gott stöd åt FOIBOS. Värt avskedsord till honom kan endast bli: Lycka till!

Och härmed förklarar vi utmaningen i fotboll antagen.

Med pukor och trumpeter (tromboner) mottagande publikens pubel, skrudade i sin högtidsdräkt, togan och lagerkransen, och med kampstan-

daret »FOIBOS EXELSIOR!» smattrade för vinden, skrider Parnassens söner in över arenan.

Spelet kan börja.

Avsparken vinner FOIBOS, som med sitt planmässiga spel visar att de tänker känna Sångarförfördet på pulsen innan de företar sig något avgörande. FOIBOS' mittenspelare Rydell drar emellertid upp ett anfall som via höger-vänstern Weiss resulterar i att sångföglarnas målvaktare får hämta bollen ut från målet. Publikens glädje förmimmar inga gränser och den ena spontana bejarramsan efter den andra avlöser varandra. FOIBOS' PR-man PeO Hoppe kan känna sig tillfreds

för att skydda detsamma passar en sångföglar på att skjuta ett hårt skott mot målet. Som tur var gick bolläret utanför ribban. Där ser man hur en överlämning kan spoliera ett lags chans till kvittering. Sålunda slutar första halvlek med klar ledning för FOIBOS, 1–0.

Andra perioden avblåses redan i sin linda av en ånyo för hög spark. Emellertid blir det denna gång ingen straffutmätning. Sångarförfördet har lyckats överlämna en trefyra stycken åskådare att heja på dem. FOIBOS ger dem sin sanktion enär FOIBOS alltid strävar efter största möjliga variation. Ingenting kan nu dämpa FOIBOS-spelarnas kampglöd. Det ena vir-

Sångarförfördets styrelse, fr v Christer Otterbäck, Sven Tullhög och Lars Eklund, efter den nesliga förlusten.



Muntra efter en lysande seger är, fr v Nils Magnus Rydell, Hans Hermansson, Michael Berggren och den duktiga systemen Christina Hell. Denna skara utgör FOIBOS styrelse.

över sitt arbete på liktarna. FOIBOS spelar nu omväxlande, varvid de båda centerbackarna Bendt och Weckman tydligt markerar att FOIBOS' målforward Luderowskis närvoro är överflödig. De drar upp det ena fantastiska anfallen efter det andra, passar, dribblar och glänser med all rätt. Publikens jubel som hela tiden varit öronbedövande bryter då och då loss i orkanliknande bifall för FOIBOS överlägsna spel. Vid pass halva första halvlek ljuder domaren pipa (Mag. Lyshöij) vid en alltför hög boll från en Folbospelare mitt på plan. Spelbollen var då åtminstone ett trettiootal meter i luften och det gillas tydlichen ej. Straffdomen hade följande lydelse: STRAFF för Sångarförfördet. Medan hela FOIBOS radar upp sig i målet

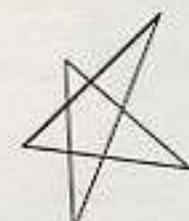
tuosmässiga framspelet sker efter det andra. — FOIBOS som tilltalas av estetisk symmetri, försöker nu hjälpa motståndarna till sådan i protokollet. Detta i förening med domarens välvilja resulterar inte i något annat än ett planlöst fumlande med bollen. Domaren blåser då för straff, som skall läggas av sångföglar och skollagsspelaren Frölander. Han förbereder sig noggrant men bestyrkas märkbart av den nonchalant lugne och säkra Luderowski och mycket riktigt skottet glider utanför målburen. Ett enormt kakafoniskt jubel utbryter runt hela idrottsanläggningen. Det tycks nu som om FOIBOS har fått nog av att bluffspela framför publikens pubel. Sagt och gjort: Ett helt oskyldigt samspel börjar att pyrare hos FOIBOS' fösvär,

Diedricks passar bollen till backförsvararen på vänstra flygeln, Bendt, som med utmärkt precision återsänder den till högerruschen Hansson som med hjälp av allroundspelaren Berggren för bollen över mittlinjen. Den tillförordnade mittenspelaren Jarvin tar med bollen och vidarebefordrar den till Hermansson som med upphöjt lugn passar till Lüfdal. Bendt som nu hunnit ett gott stycke in på motståndarnas planhalva tar emot bollen och, omsorgsfullt och med iskall precision, passar han till Weiss som endast har att förpassa bollen bakom sångföglarnas målman, den lille »Hoss». Det jubel som nu utbryter kommer antagligen sent att finna sin like på denna plats. När ordningen återställts på planen inleder sångföglarna en fenomenal press på FOIBOS' mål, som slutade med att sångarförfördisten Horwits i förtvylan griper bollen med händerna och börjar att medelst springning avancera mot FOIBOS' mål. Nu bär det sig inte bättre än att Jarvin, genom en hjälteinsats, kommer ivägen för denna vålda och oövertänkta framfart och således fälls på det mest uppseendeväckande sätt. Han bärts av planen under assistans av FOIBOS' egen lilla sjuksysster, Syster Hell, och att döma av hans utseende tycks han inte ha något emot detta. Föreställningen kunde åter ta ga sin början, men efter endast någon minut blåser Mag. Lyshöij pipa för sista gången. MATCHEN är avgjord.

Annu en gång, såsom exempelvis år 1940 den fjortonde oktober, har FOIBOS visat sin odiskutabelt, för övriga ouppnåeliga plats i det Solbackaianska samhället.

Låt denna dag bli en milstolpe, ett minnesmärke i Solbackas ärorika historia.

FÖRENINGEN
för
VITTERHET och HÄVD!
*Eugen NergreB
Carlus TdneB
Jean LledyR
Alexander NamKeew*





Vigsel ägde den 30 maj rum i Skeppsholmskyrkan mellan färriken vid flottan PEDEP JUEL, Stockholm, och fröken

Birgitta Uller, Stockholm, dotter till överste Bengt Uller, Borås, och hans framtidna maka, född Fristedt.

I Selångers kyrka vigdes den 11 augusti med kand ÖRJAN GRIMAS, Selånger, och fil stud Kristina Mossberg, dotter till direktör Eije Mossberg och hans maka Sigrid, född Ahlzen, Sundsvall.

CHRISTIAN PACO HARLEMAN, som återfinns på Karlberg, har utsetts till kammarpagesuppleant hos Hans Majestät Konungen.

STAFFAN INSULANDER, som gått restauranträgen, har synts på restauranger i Finspång och i Söderköping, samt i östgötametropolen Norrköping.

FINN JAMESON sysslar med boksmödel, och har förlovat sig. Det har också SVEN LINDAHL gjort. Han är folkskollärare och gymnastiklära i »Peking». Lärarhögskolan lockar till hösten!

Från rederi-Kungsbacka till

bank i Stockholm har CLAES HELLERSTRÖM rört på sig.

STEN LAGERKRANZ läser på en handsexamen på Hermoda. Har flyttat från Smedjebacken till Eskilstuna.

Reklamechef NILS-GUNNAR WERBÄCK, 31, har startat en konsultbyrå, Reklamkonsult N-G Werbäck AB. Werbäck, som tagit studentexamen vid Solbacka, har bedrivit akademiska studier i naturvetenskapliga ämnen och är diplomerad från Institutet för Högre Reklamutbildning, DIHE 1958. Tidigare har han varit knuten till LM Ericssons reklamavdelning, Törnbloms annonsbyrå och Wezeta.

»SPAGETTI» HALLGREN torde sluta sin tjänst som biträdande stadsarkitekt i Nyköping främst på värkanten för att bilda eget Arkitektkontor AB.

Ka-ta-ri-na!

Vem har inte upptäckt den glänsande ringen på TV-Katarinas finger, när hon framträder i Hylands Hörna? Hur många vet att den lyckliga fästmannen har gått på Solbacka? Jojo mensan! Han tog studenten 1951. Hans namn är ANDERS BÄCKGREN, och han är veterinär. Anders bodde i Stjärnhov, och var alltså extern.

Katarina och Anders träffades för flera år sedan, då Katarina arbetade på veterinärhögskolan. Det var bl a deras stora intresse för djur (speciellt hundar och hästar) som sammanförde dem.



Detta är saxat ur en gammal Idun som legat och skräpat på redaktionen. Tänk vad solbackagossar kan!

UNIKT: En svensk lärterslärare slår om och blir industrichef i Brasilien och där till vice president i en av Brasiliens förnämsta professionella fotbollsklubbar, Flamengo.

Han heter GUNNAR Göransson och borde egentligen ha alla fina medaljer kungen kan leta fram. För hans är till stor del förtjänten att Brasilien just nu är Sveriges »världste» nr ett.

Nåja, Gunnar Göransson i Atvidaberg-Facit får dela med sig av äran till den svenska fotbollsationen, som alltid med öppna famnen tagit emot turnerande brasilianska fotbollslag. Härförda rapporter har strömmat till hemlandet från brassejournalister, vilka betecknar Sverige som världens mest civiliserade land.

Gunnar Göransson har redan blivit mycket av en brasiliansare. Man lever livet färligare där, man lever intensivt och hett. Och framför allt varmt!

STUDENTJUBILEUM

1942 års Solbacka-studenter firade sitt 20-årsjubileum på Solbacka den 2 juni.

Närvarande lärare varo rektorerna Folke Goding och Tor Lundberg, adjunkterna Harry Berger och Arne Bryntse, teckningsläraren—intendenten Arne Isenius, Solbacka, samt lektor Folke Göthlin, Strängnäs.

Jubilarerna voro, latinare: bitr. stadsfiskal Ernst Holmberg, Sundsvall, direktör Åke Höglberg, Djursholm, folkhögskollärare Per-Olof Jernmark, Önnestad, försäljningschef Teddy Nackhoff, Södertälje, och dövstumslärare Sven Söderkvist, Barkarby, samt realare: bankdirektör Carl-Ake Billsten, Örnsköldsvik, försäljningschef Erik Björklund, Kristianstad, köpmann Bengt Fredriksson, Ödeshög, direktör Gösta Fromell, Örebro, ingenjör Allan Gramer, Vällingby, brandchef Åke Hermansson, Sandviken, kapten Jan Kocken, Näsbypark, direktör Carl-Henrik Nordmark, Djursholm, tandläkare Sven-Ake Ridderheim, Sundsvall, arkitekt Carl-Erik Ritzén, Göteborg, och revisionssekreterare Lars Wilhelmsson, Stockholm.



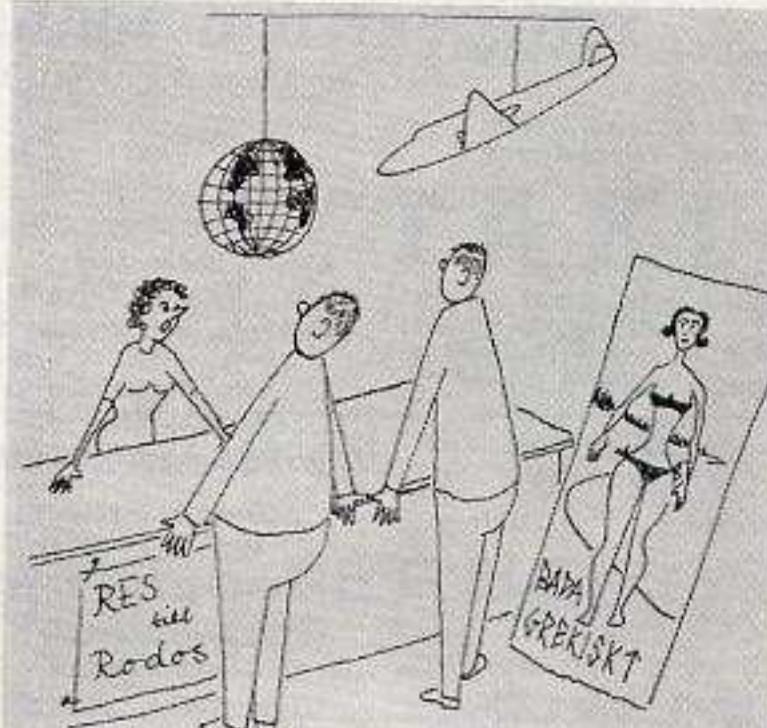
TISDAGSTRÄFFARNA

I Stockholm har kommit igång så smärt igen, främst tack vare Lennart Dahl, Hans Alwö och Gunnar Forsell-Palmquist. I december ringdes ett 20-tal ihop till Byggnadsföreningen på Norrländsgatan, meningen är att det ska bli fler, troligen nästa redan första tisdagen i mars.

De som är intresserade kan ringa Lennart Dahl 10 05 11, Hans Alwö 22 19 20, Gunnar F-P 87 00 00 eller A. Wilhelmsson 87 31 77.

Namnplock från decemberträffen:

Kegge von Heland, numera kalmarit, major i flyget, kom ihop med bror Klas, Stig Stocke från Focusredaktionen, bröderna Bredler från Svartsjö, Sven Fredholm (utan bror Christer, som efter sjökrigshögskolan stabsjobbar i Karlskrona till i vår), Carl-Olov Munkberg, som häller i Linjeflygs slantar, bröderna Bengt-Olle och Berra Håkansson, Uffe André, som går till bokförlag inom kort, Hans Tuppen Törnquist, nu på Gummelius annonsbyrå, Urho Koistinen, civilekonomin inom finska pappersexportens sverigekontor, Bo Engwall, Bengt Clemmedsson, Gustaf Leijonhufvud.



GOD DAG, FINNS DET NÅGON
SÄLLSKAPSRESA TILL RODOS
FÖR IDROTTSLÄRARE
PÅ SOLBACKA

Det ryktas från vanligtvis välunderhållna kretsar att idrottsslärarna Per Tranqvist och Lars Wall siktats på sydligare breddgrader under sommarsemestern.

FÖDDE



EN DOTTER

Gunnilla och Åke Hallner
(f. Stockenberg)

Angelholms lasarett 27 maj
1962

VÅR DOTTER

Elisabeth och Ola Sandborgh
(f. Öhrling)

Sabbatsbergs KK 28 maj 1962

EN POJKE

Ann-Christine och Carl-Gustaf
Diedrichs

Allmänna BB den 19 juni 1962

EN DOTTER

Inger och Gunnar Hallgren
(f. Samuelson)

Nyköpings BB den 17 juni
1962

EN SON

Ingegerd och Ulf Peyron
(f. Petersen)

Uppsala Akademiska sjukhus
den 5 aug. 1962

EN FLICKA

Kristina och Bo Steen
(f. Knutson)

Växjö BB den 15 okt. 1962

EN SON

Ulla-Brita och Arne Lindblom
(f. Nilsson)

Eskilstuna BB d. 17 okt. 1962

EN SON

Inger och Ingemar Ulin
(f. Bohman)

Hillefors BB den 2 nov. 1962



FÖRLOVADE

Jonas Gyllenberg
Margareta Törnblom

Finspång Lund
Lund den 31 maj 1962

Fredrik Hultbom
Gunilla Löf

Norrköping den 1 juni 1962

Hans-Peter Tillquist
Catharina Drake af
Hagelserum

Stockholm Skövde
Den 9 juni 1962

Finn Jameson
Stina Backman

Norrköping Eskilstuna

Fredrik Norberg
Agnete Lövenstierna

Torps Sät., Bettna Sthlm

Torsten Leman
Britt-Louise Bärnheim
Göteborg Stockholm
Uppsala 4 augusti 1962

Ian Mac Dowall
Viveka Smith

Göteborg Malmö

Tord Persson
Ingegerd Eriksson

Gällivare Uppsala
Uppsala 26 aug. 1962

Sven Lindahl
Gunilla Pettersson

Norrköping Norrköping
Den 26 aug. 1962

Gösta Bergvall
Christina Gombrii

Norrköping Västerås
Västerås den 23 sept. 1962

Christer Wahlbeck
Karin Hellberg
Linköping Öredahl Säteri
Vinninga

Bertil Hedenström
Edda Schärzell

Stockholm Hildesheim
Stockholm den 14 okt. 1962



VIGDE

Peder Juel
Birgitta Uller
Stockholm den 30 maj 1962

Bo Rehnström
Kerstin Lindroth

Norrköping den 9 juni 1962

Torsten Hultman
Helli Zickerman

Bromma kyrka, Pingstafton

Lars Sköldberg
Sara Carlson

Gryts kyrka, Stjärnhov,
den 22 juni 1962

Johan Hedström
Kerstin Almqvist

Äppelviken den 14 juni 1962

Grjan Grimås
Kristina Mossberg

Selångers kyrka 11 aug. 1962

Peter Ringborg
Ingrid Landberg

Danderyds kyrka 25 aug. 1962

Christer Fredholm
Gunilla Ageby

Hässelby kyrka 1 sept. 1962



T v adjunkt Erik Nordling och adjunkt Knut Ellwyn.

Nya förmåger i Kollegiet

Adjunkt Erik Nordling, endast 29 år gammal, tog sin studentexamen vid aderton års ålder på Högre allmänna läroverket i Karlstad. Därefter följde studier vid universitetet i Uppsala. Han inriktade sig främst på zoofysiologi. Förutom biologi och kemi har adjunkt Nordling flera hobbies, bland annat att skriva deckare, gärna med några mord i. En annan fritidskärlek är filmkonst. Bland filmfavoriter häller han Sophia Loren främst och då jag bad om en motivering log magistern så smärt.

Han har alltid varit intresserad av idrott och gymnastik och har allt som oftast synts vid idrottsplatsen.

Han har med fru och två små barn slagit upp sina bopålar på Västerbo III. De tycks ha funnit sig väl tillräffa och kommer med all sannolikhet att trivas på »Backen».

Adjunkt Knut Ellwyn har även han kommit hit till skolan i år. Men han sägs ett litet tag på »Backen» redan förra året, då han vikarierade. Han är uppvuxen i Katrineholm. Efter mellanåspel i Eskilstuna och Norrköping etablerade han sig slutligen i Uppsala som framgångsrik köpmän. För ett antal år sedan kom han underfund med affärsvärldens avigisidor och beslutade sig för att bli lärare. Han gjorde en rekordkarriär och erövrade högsta betyg i Historia; han undervisar också i svenska och kristendom.

Magistern bor än så länge i ett enkelt rum på Alén. Sin familj, bestående av fru och adertonårig dotter, är tillsvidare kvar i Uppsala. Vi hoppas emellertid att magistern snart skall kunna få lägenhet för familjen här på skolan och därefter kunna avveckla sin fastighet i Uppsala.

»Little Rikard»
Herman

Originell formgivning

å Edra

TRYCKSAKER

kontakta oss

**TRYCK-
CENTRALEN**
HÄLSINGBORG
SÖDRA STORGATAN 15

POSTBOX 75

Telefon 117 46
113 46

Solbacka Sport

Finalmatchen om prins Bertils pokal

På morgonen den 17 oktober låg dimman tät över Solbacka idrottsplats, för att fram emot eftermiddagen lätta upp lagom till det stora slagets början. Matchen stod mellan Solbacka läroverk och Stockholms samgymnasium. Det var finalen om Prins Bertil pokal, som anordnats av Svenska Fotbollsförbundet och Aftonbladet. Solbacka hade kvalificerat sig genom att slå Högl-

landsskolan från Bromma och fjolårsvinnarna Viggbyholm. Båda dessa matcher var synnerligen välspelade av alla lag.

Aven om den organiserade träningen kom igång sent, så fär vi elever framföra vår stora värndad och tacksamhet till »TV-Wallz», som förde laget till en fjärde slutseger.

I de tidigare matcherna hade Leif Hüttnér varit den stora stjärnan och man förlitade

sig mycket på hans bollbegävning inför finalen.

Matchen började kl. 2 och eleverna hade gått man ur huset tidigt, för att kämpa sig till en plats på läktarna.

Inledningen verkade något nervös och det var delvis tur att det inte rasslade i näset bakom »Spindeln» Boman. Efter tio minuters flängande på planen lugnade sig våra grabbar och började spela en fotboll som existerat på Backen de två, tre sista åren. Vid pass 18 minuters spel slog »Blomman» (Sverker Blomquist) in den första bollen genom ett otagbart vänsterskott. Leif Hüttnér blev sedan otrevligt fällt inom straffområdet. Den lille fjortonåriga Pelle Sjunesson, 4^o, gjorde inget misstag och placerade lädret bakom Sammis målman. Omedelbart földe reducering av Sammis till 2–1. Detta resultat varade halvlek bortränt. Då andra halvlek började tog de svart-gula hand om spelet

från första början och dominerade över hela planen, 3–1 efter sex minuter av Thomas Bresky och 4–1 av Hüttnér fyra minuter före full tid. Kämparna skötte sig utmärkt och särskilt lade man märke till nykomlingen i fjärde ringen Jan Boström, som var en centerhalv utan like. Han tog allt, så Boman i målet hade inte mycket att göra. Den lille Pelle är värd ett hedersnämnde och är för tillfällets Solbackas hopp, enär sex stycken i laget skall avgå med studentexamen och en med realen. Blomman gjorde en strålande insats och det var tredje gången han fick vara med och ta hem Pokalen. Han tilldelades priset som bäste spelare på planen. Leif Hüttnér skötte sig som vanligt bra, men kom tyvärr aldrig till rätta med Sammis centerhalv, vilket var bra för dem.

Fornstora dagar har gjort sig påminda!

DAVID

O'Kay



Så här skriver Aftonbladets O'Kay i en specialartikel för Solbackatidningen. En rafflande skildring om skollagets väg till segern.

Solbacka - segerskolan!

Solbacka fick i år sin fjärde intekning i prins Bertils pokal — det vandringspris, som idrottspansen satte upp 1955, när Aftonbladet, Svenska fotbollsförbundet och Svenska skolidrottsförbundet startade sin fotbollsturnering för privatläroverk. Rektor Folke Godings läroanstalt triumferade debutåret — förlrade oturligt 1956, då målvakten Stig Sunström blev skadad i Lund — men kom igen med nya tag och friska krafter både 1958 och 1959 och krossade allt motstånd.

Men läroverkspojkar, liksom alla elever, har en obehaglig vana att vilja sluta plugget så fort som möjligt och det tog några år, innan Solbacka åter trädde fram som den gamla säkra och stiliga segerskolan.

Man började ana vartid det luntade redan den 17 september, då »Backen» på bortaplan hur lätt som helst avfärdade Sigtunaskolan med 5–0. Med aldrig så liten tur hade det kunnat bli både 10 och 15–0. Det var för övrigt då, som vi arrangerade upptäckte det nya lilla fyndet, fjärdeklassaren, 15-åringen och högerhalven Per Sjunesson. En underbar tekniker och en pojke utrustad med en finurlig blick för spelet. Han arbetade lugnt, metodiskt, iskallt.

Fortsättning följer den 27

september, då man på hemmaplan kunde betvinga fjolårets stora sensation Högländsskolan med 3–0 med mål av center Leif Hüttnér (2) och centerhalv Jan Boström.

Dramat i Viggbyholm

Och därmed var Solbacka uppe i semifinalen, där man på bortaplan — för övrigt på Sjökrigsskolans utomordentliga idrottsplats i Näsbypark — drabbade samman med förra årets segerherrar från Viggbyholm.

Det blev en av de mest dramatiska duellerna hittills i tävlingens åtta-åriga historia och först efter förlängning och först 24 sekunder före den absoluta slutsignalen kunde »Backen» vandra vidare med en segerhiss på 2–1.



En luftsituation nära »Sammis» mål



Pelle Sjuneson gör inget misstag när han elegant slår in straffen i finalmatchen mot »Sammis».

Det var en hård, jämn och framför allt nervös batalj mellan två verkligt starka motståndare. Alla tycktes kunna trycket — tycktes känna, att »den som vinner i dag, vinner också hela turneringen», ty det visades aldrig något av den elegans och det flytande kombinationsspel, som präglat Solbackas insatser i föregående duster. Faktum är, att den ende, som hade hjäravindlingarna tillrättalagda från första till sista sekunden var planens »Benjamin» Per Sjuneson!

Det stod 0—0 i pausen och man anade liksom, att första målet skulle avgöra. Det blev Solbackas! Vänstertytter Per Magnus Ihse lekte sig elegant fram på sin kant och serverade en ypperlig centring, som Jan Westerberg (vilken bytt sin högerytterpost med centern Leif Hüttner) dundrade in. Obeskrivlig glädje bland Solbackas 3 à 400 supporters — rektorerna Folke Goding och Tor Lundberg hade med bussar slussat upp praktiskt taget hela skolan till en stor idrottsdag mot Viggbyholm med uppgörelser i bordtennis, tenniss, fri idrott och fotboll.

Lycko- och segerskimret låg förankrat över varenda Backen-resenär i knappa två minuter. Sedan sänkte sig ett sorgens dok över hela den solglittrande skolan och idrottsplatsen — vi upplevde en förunderligt vacker brittsommardag med varme och flödande guld från ovan — ty målvakten Carl Fredrik Boman, vilken någon timme tidigare vunnit höjdhopp på 1.73, gjorde årets paradmiss, tappade en enkel boll (det hela var fullkomligt ofattbart) och högerinnern Magnus »Manko» Lundqvist hade bara att raka in 1—1.

Ny gastkramning av nerver och alla sinnen — nya desperata försök från båda sidor att åstadkomma ett avgörande,

Det kom! Tre minuter före full tid prickade vänstertyttern Jan Tidman lika vackert som perfekt in 2—1 till Viggbyholm. Men då gick domaren pipa för offside...

Förlängning... Vilka kval... Och till slut, när både matchen och dagen led mot sitt slut straffspark. Vem skulle slå den? Tvärs över planen kommer galopperande duellens stora olycksnummer Carl Fredrik Boman. Hur skulle han — som mänskligt att döma borde vara mest uppriven av alla — klara den detaljen? Ingen fara! Han fintade bort sin kollega i motståndarburen Urban Åsbrink hur enkelt som helst. 2—1!

Tursamt men rättvist

På andra halvan hade Stockholms Samgymnasium marscherat till finalen genom segrar över Djursholm, 5—0 och Fjellstedtska, 3—0 (matchen gick i Uppsala). Huvudstads-pojkarna hade imponerat så pass, att jag väntade mig en mycket rafflande slutstrid, där chanserna vägde ungefär lika,

Men på hemmaplan visade Solbacka den utan tvekan större gnistan och dominerade så pass eftertryckligt, att sifforna 4—1 (2—1) snarast var i underkant. Man tog ledningen efter 18 minuter genom Sverker Blomquist (fick en idealpassning av Curt Holsti, vilken senare under tävlingens gång blivit bättre och bättre match för match) och kunde sex minuter senare öka till 2—0. Det förelåg emellertid då klar offside-situation, när domaren blåste för straffspark, som Per Sjuneson snärtade in. Som tur var kunde Sammis gå direkt upp och reducera till 2—1.

Andra halvlek blev en uppvisning från Backens sida med

mål av Jan Bresky (6 min) och Leif Hüttner (26). Och sedan kunde rektor Tor Lundberg dela ut prins Bertils pokal, Fotbollförbundets små silvermedaljer, Skolidrottsförbundets silvermedaljer samt Aftonbladets plaketter till:

Carl Fredrik Boman — Bengt Frölander (även Len-

nart Tiblom hade spelat högerback och blev ihågkommen), Lars Holsti — Per Sjuneson, Jan Boström, Curt Holsti — Jan Westerberg, Sverker Blomquist, Leif Hüttner, Jan Bresky, Per Magnus Ihse.

En förfärlig samling aktiva, en utomordentlig lärankår och en trivsam skola hade bokfört en ny vinst. En stor vinst.

För den som likt undertecknad i någon mån håller i trädarna för AB-Cupen kan det vara lämpligt att tacka Solbacka läroverk — tacka för pojkkarnas prestationer på fotbollsplan, tacka rektorer och lärare för fulländat värdskap vid våra visiter. Och jag kan försäkra, att det är inte bara vi i ledningen, som gärna styr våra färder till Stjärnhov och en halv mil till — varje år får jag åtskilliga böner från pojkar i andra läroverk att förlägga deras matcher till Solbacka. »O'Kay förstår, att vi har aldrig varit där, bara hört talas om plugget.«

Därmed punkt, slut och än en gång tack för i år!

Arne Lidström

Mera om AB-Cupen!

Solbacka lyckades vinna AB-cupen och Sörmlandscupen. Vi hade fått en del förstärkningar i laget, då främst genom »Janne» Boström och Per-Magnus Ihse, som vuxit in i det stora laget i år och har fått spela vy. Tiblom och »Pelle» Sjuneson var också nya i AB-cupen, men de prövades redan på värterminnen.

Vår första match spelades mot Sigtunaskolan i Sigtuna. Planen var väldigt dålig. »Leffe» Hüttner började mål-skyttet efter ett par minuter, med inte mindre än 2 mål. Strax efter gjorde »pansarhalvbacken» Janne Boström 3—0. Efter pausen sköt »Blomman», som aldrig gör en dålig match, ett hårt otägbart skott i mål. Innan full tid gjorde centern Leffe Hüttner 5—0. Solbacka gick alltså vidare. Bäst i denna match var ytterhalvnan Curt Holsti och Pelle Sjuneson.

Andra matchen spelades mot Höglundsskolan på hemmaplan. Vi hade samma lag som innan. Denna match var också bara några minuter gammal då Hüttner gjorde 1—0. 2—0 gjordes ävenledes av denne. Man trodde att Solbacka skulle få målkallas ännu en gång. Men av någon oförklarlig anledning kom vi av oss i målskyttet. I andra

halvlek gjorde dock Janne Boström 3—0.

Detta resultat stod sig ti-den ut. Denna match dominerade ytterhalvorna och inrarna Bresky och Blomqvist. Vänsterförsvarat med bröderna Curt och Lars Holsti var aningen starkare än Pelle Sjuneson. Frölander på den högra. Denna seger förde Solbacka till semifinal.

Semifinalen spelades mot Viggbyholmsskolan på Sjökrigsskolans mycket fina plan. Trots de 8—0 på föregående matcher ändrades laguppställningen. Janne Boström fick spela centerhalv, Tiblom back i stället för Frölander. Janne Westerberg intog Boströms högerytterplats. Oj, oj, oj, vilken match det blev. Säkerligen en av de mest dramatiska matcher i AB-cupens historia inte minst tack vare »Spin-de» Boman, vår annars så duktiga målvakt. Spelet var hårt från båda lagen. »Vig-gan» hade ett mycket farligt stolpskott i första halvleken,

Nästa halvtid gick i den förras fotspår, men efter 10 minuter hände det. Janne Westerberg, som fick spela center i stället för Hüttnér, slet sig fri och sköt mål invid vänsterstolpen. Strax efteråt kvitterade »Spindeln» med hjälp av »Viggans» högerinner. Spindeln fick bakåtpassning, skulle ta upp den på sitt eget slängiga vis. Bollen fortsatte att rulla upp över honom och ned bakom honom. Och nu hade bara den lille högerinnern att peta in den.

20 minuter senare satte »Blommans» ett av sina patentsskott i stolpen. 7 minuter senare gjorde »Viggans» vänsterytter 2–1. Domaren dömdde emellertid offside! Med nya friska tag lyckades vi hålla 1–1 tiden ut. Förlängning tillgreps, och Curt Holsti flyttades upp i kedjan. Detta gav resultat. Solbacka stod nu helt och hållit för skönspel och farligheterna. En halv minut före full tid blev Janne Westerberg rätt fall förran straffområdet. STRAFF!! Vår länge »Spindeln» klev över planen med ett leende och lade upp bollen. Med twist-stil, ett par mystiska steg och en lätt lyftning av bollen stod det 2–1 till Solbacka.

Finalen förlades på Solbackas plan, mot »Sammis». Solbacka ställde upp med samma lag. »Sammis» tog initiativet direkt. Men efter ett farligt skott i stolpen på Solbackamålet tog »Backen» kommandot.

I 10:e minuten gjorde Curt Holsti en grandios framspelning till »Blommans», som lika galant slog in bollen med den alltid så bollvänliga vänsterfoten. Leffe Hüttnér blev fällt innanför straffområdet. Pelle Sjuneson stegade fram och fintade in straffen utan pardon, 2–0 till »Backen». Strax därpå gjorde »Sammis» vänsterinriker 2–1 på nick efter frispark. I andra halvle-

SOLBACKA – SOLSKENSPLUGGET

Vann AB:s prinspokal för 4:e gången

Av O'KAY LIDSTRÖM

Solbacka läroverk är den verkliga AB-skolan. Ja, efter onsdagens final mot Stockholms samgymnasium måste vi väl höja betyget till A-plugget. Med 4–1 (2–1) tog solskensgossarna från Sörmland hem prins Bertils pokal för fjärde gången och har bara släpt ifrån sig dyrgripen vid fyra tillfällen i den turnering som Aftonbladet arrangerat sedan 1953. Till hånad och glädje för alla ungdomar i våra privatläroverk — till åra och stolthet för rektorer och lärare desslikes.

Samgymnasium — den eviga tvåan, som bara lyckats vinna 1956 — föll stort men kunde vunnit. Gjorde en chockstart och hade under de första sex minuterna tre bollar, som rullade centimetrarna utanför buren.

Så fick Solbacka greppet om spelet, skapade 2–0 (delvis mycket tur-samt) och bjöd under andra halvlekens sista kvart på toppspel. Det bästa denna höst. Då flöt allting, då lyckades man med det mest och då kunde man höjt 4–1 till nästan det dubbla.

Starka halvbackar

Solbacka har ett försvar av mycket solit märke. Nu behövde mv Carl Fredrik Bonan bara göra ett verkligt resolut ingripande och backarna kunde nöja sig med att sopra rent. Bengt Frölander och Lars Holsti skötte den renningsaktionen ypperligt.

Men halvbackarna! Lille Per Sjuneson var änço strålande. Anders Tibom växte under svåra stunder till en rase och Curt Holsti på vänsterhalven serverade en utsökt passning, som ledde till 1–0.

En välvilket komponerad kedja, där arbetssamman Sverker Blomquist — han debuterade 1957 och har tre finalsegrar bakom sig i unga år — och Jan Bresky hjälpte Leif Hüttnér till triumf och succé. Yttrarna Jan Westerberg och Per M Ihse inte att förglömma.

Solbacka förlorar sex mar till näs-

ta År. Men en mycket stark stormander och hb Christer Persson. Kedjan blev enbart på något sätt. Snabbe och skjutsäkra Morris Wahlberg hade tyvärr för dåligt understöd trots lovsvärda ansträngningar av yttrarna Fredrik Bollander och Toni Jordan.

Det blev 1–0 efter 18 min. Utsökt förarbete av Curt Holsti och fulltröf av Sverker Blomquist. Sex minuter senare straffspark (mycket tur-samt) och 2–0 av Per Sjuneson. Omedelbar reducering av Lorentz Hedman 2–1 och halvtid. Bara 6 min efter pausen 3–1 av Jan Bresky och sedan 4 min före full tid 4–1 av Leif Hüttnér.

Hela Solbacka jublade och hela Sammis konstaterade ärligt, att basista laget vann.

När det gäller sportartiklar . . .

JOFA
grejor

naturligtvis

JOFA Jonssons Fabriker AB

Gunnar Niss

MALUNG

kens femte minut slog den målofarlige Breskey på ett halvmissat skott som gick in, 3–1. I slutet slog Hüttnér in den sista spiken i »Sammis» kista, 4–1, vilket också blev slutresultatet. Rektor Godings uttalande efter matchen var: »Spelet, som ni gossar presterade är det bästa som något

Solbackalag spelat någon gång. Detta slår allt om matchen».

Solbacka även Sörmlandsmästare.

Med tre matcher lyckades vi erövra Sörmlandscupens första pris. Första matchen gick mot Katrineholm. I denna debuterade förre hy, Boström som eh. och han skötte sig med den äran. Många reserver deltog också. Solbacka vann med 2–1, efter 2–0 i halvtid. Målgörare var Hüttnér och Blomqvist.

Andra matchen spelades borta mot Nyköping. Denna match vanns också av Solbacka, trots att Hüttnér efter 10 minuter i andra halvlek blev skadad. Efter 10 minuters spel i första halvlek gjorde Nyköpings hi, 1–0. I andra halvlekens 5:e minut gjorde Janne Westerberg 1–1, och när endast 2 minuter återstod av matchen fasthölls Silvander-Son innanför straffområdet. Pelle Sjuneson lade in straffen mycket stiligt. »Spindeln» Bonan gjorde en mycket bra

match med fina reaktionsräddningar, som man är van att se honom göra från föregående år. Curt Holsti utmärkte sig såväl i brytning som i framspel.

Finalen spelades på hemmaplan mot Eskilstuna's handelsgymnasium. Vi fick undvärta Hüttnér även denna match på grund av hans skadade ben. Frölander gick upp som hy, och Widegren intog hans backplats. Matchen spelades i regndis och +1°. Spelet var dåligt. Janne Westerberg lyckades dock i andra halvlekens tionde minut göra 1–0. Strax därpå kvitterade emellertid Eskilstunas vi. Detta stod tiden ut. Trots förlängning på 2×10 minuter, blev resultatet detsamma. Nu tillgreps straffläggning, och en mycket spänande sådan: 0–0, 0–0, 0–0, 0–0, 1–0, 1–1, 2–1, 2–2, 3–2, 3–3, 3–3, 3–4.

Solbacka vann alltså matchen med 5–4. Bäst i laget var »Spindeln», »Blommans», Pelle Sjuneson och bröderna Holsti.



Publikbild från finalmatchen mot Stockholms Samgymnasium.

Hjärtat som klappar för Solskensplugget

Citerar här några rader ur det brev som O'Kay sände till rektor Tor Lundberg för att tacka för en trevlig turnering och för att tacka för det bemötande som han (och alla gäster) alltid erfar på skolan. När red. hos brevskrivaren förhörde sig om tillståndet att publicera brevet, sade han bl. a.: »Jag skrev det för att vi hade så trevligt, som vanligt, och därfor att man blir glad när man träffar så fina grabbar.»

Jag måste bekänna, att jag gick i båvan för årets final, Solbacka och Samgymnasium har liksom blivit »mina» skolor under denna turnering (ja, som du minns av vårt lilla samtal vid den trevliga pris- och pratstunden efter matchen har antalet »drömlag» ökats och bl. a. Viggbyholm kommit in på min hornhinnan).

Jag utgick ifrån en jämn kamp, eventuellt förlängning. Och jag räknade faktiskt med att Sammis skulle triumfera. Genom sina två stora namn: Mälvakten och centern, samt sin dominerande kraft (skolad i Solbacka!): Centerhalven,

Mitt hjärta — åtminstone första kammaren — låg hos båda lagen. Två fina elvor. Jag citerar med förtjusning och respekt ett tal av en norsk idrottsledare, som hyllade segrare och förlorare med följande ord:

— Min beundring ligga forankret hos seireren. Men för annen man banker mitt hjerte.

I detta fall är det både beundran och hjärtebankning. För Solbacka!

Ja, dessa rader var från början menade som ett kort TACK.

Ett tack för vad Solbacka betytt för vår turnering,

ett tack för vad denna skola uträttar för svensk ungdom,

ett tack till de spelare, som gjorde en mönstergill final — toppfotboll med undantag för en nervös tio-minutersperiod i mitten på andra halvlek,

ett tack till de lärare, som drivit dem fram och mangrant mött upp vid våra möten, samt

ett tack till den skarping, som förrättade prisutdelning och ordnade trivsam samvaro på ett underbart sätt.

Min hyllning!
Arne

HEDLUND'S HUS
F U R U D A L

Levererar

Skolpaviljonger
Gymnastiklokaler
Bespisningslokaler
Villor - Radhus
Sportstugor

HEDLUND'S TRÄVARU-AB
FURUDAL



Dick Löfdal i sin snittsigt anlagda serre

Stort tennisintresse på Solbacka!

Aldrig har väl den vita sporten varit så uthredd på Solbacka som just i år. Detta kanske mest beror på den fina reklam som tennisen fått i sommar, främst då genom televisionen från Sveriges goda insats i Davis cupturneringen.

Banorna har så fort väldrets makter tillätit varit upptagna av såväl lärare som elever. Särskilt träningsvilliga har rektor Lundberg och kantor Andersson med fru varit.

SM i tennis har även i år, trots sedanlig väderlek, kunnat färdigspelas. Inga större sensationer inträffade, utan de fyra toppspelarna Boström, Löfdal, Tiblom och Stiller belade »programenligt» semifinalplatserna. Här mötte Tiblom, även kallad »Gubben», den fyra år äldre Boström och fick se sig slagen med 6–0, 6–3. I den andra semifinalen stod slaget mellan skåningen Dick Löfdal och Pieter Stiller från huvudstaden. Denna

match var utan tvivel den mest spännande och först efter åtta matchbollar stod Löfdal som segrare med segersiffrorna 6–4, 6–4. I finalen slog Boström ut Löfdal genom att endast släppa fem games.

En blixtturnering genomfördes i början på terminen. Till finalen i denna gick Dick Löfdal och Anders Tiblom utan att förlora ett enda game. Tiblom började i god stil genom att ta ledningen med 1–0 i game och 40–0 i bollar. Skulle detta bli första gången som »Gubben» slog sin rumskamrat Dick? Nej, matchen vände snart och efter bara en kvart hade Dick, särskilt med sina stoppbollar, tagit setet och därmed matchen med 6–2.

Löfdal kvalificerade sig till DM-slutspelet i Katrineholm och belade där en tredjeplacering. En god prestation, då medspelarna i regel var avsevärt äldre.



Världsmästaren i skytte på gevär, Walther Fröstell

Finslipning för skyttarna

Inför strapaterna i samband med Skolungdomens i Stockholm och de mellansvenska mästerskapen gästade världsmästaren i skytte på gevär Walther Fröstell skolan. Han anlände nästan direkt från de militära VM-tävlingarna i Buenos Aires, där han, som skyttarna vet, erövrade sitt fjärde militära världsmästerskap.

Förste kuratorn hälsade världsmästaren välkommen

och överlämnade blommor. Besöket varade i tre dagar, nämligen från torsdagen den 20 september till lördagen den 23. Träningen hölls på alla banorna. Det hela avslutades med en tävling, där skolans skyttekung Claes Norberg prickade in de flesta femmötorna. Man kan sammanfatta hela världsmästarens visit med skytteentusiasmen Björn Agars ord: »Detta är toppen av träning».

FRIIDROTT

Solbackamästerskapen i friidrott har under denna termin varit litet mer framåt, men det är tyvärr för få som sysslar med denna ärla sport. En del goda resultat nåddes emellertid och med dessa som grund togs 15 man ut för att representera skolan vid skol-DM i Söderfjärde. Därifrån har vi följande resultat:

Pojkar A.

100 m: 2) J.-O. Hedberg, 11,5; 5) J. Roth, 11,7.

400 m: 1) J.-O. Hedberg, 53,3.

1500 m: 5) S. Blomqvist, 4,51,3; 6) L. Virding, 4,52,0.

Höjd: 5) L. Virding, 1,50.

Stafett 4×100: 3) Roth, Jansson, Jorde, Hedberg, 47,2.

Pojkar B.

300 m: 6) Ihrman, 39,2.

1000 m: 5) G. Eriksson, 2,45,5.

110 m häck: 5) U. Hansson, 18,0.

Längd: 5) C. von Mentzer, 5,55.

Stav: 2) U. Hansson, 3,00.

Kula: 5) E. Berg, 12,63.

Diskus: 1) L. Borrman, 37,76; 4) E. Berg, 34,02.

Stafett 4×100: 2) 47,6.

Pojkar C.

Stav: 5) P. M. Ihse, 2,90.

Spjut: 6) A. Roglar, 37,21.

Stafett 4×80: 3) 38,9.

J.-O. Hedberg fick även i år representera skolan i Skol-



DM-segrare från Solbacka på prispallen i Nyköping. Ettan i diskus, Leif Borrman,

ungdomens på Stadion, där han löpte in som tredje man, knappt en meter från heatseger. Tid: 52,6.

När semifinalen i AB-cupen mot Viggbyholmsskolan gick av stapeln anordnades även en fri idrottsmatch mot den skolan. Solbacka kunde till slut triumfera med segern, men den satt hårt inne, endast en poängs marginal. Detta kan vi tacka våra diskuskastare för, som i sista gränden ordnade en dubbelseger. Resultat: 48–47.

Ordf.



Från 100-metersfinalen vid DM i Nyköping. Längst till vänster trädan Hedberg (Solbacka) och längst till höger fannan Roth (Solbacka).

**FAST
GREPP
med
WERBA
SLANGKLÄMMOR**

i järnhandeln
hos biltillbehörsfirmor
på bensinstationer



Starten har just gått i »Budkavlen»

ORIENTERING

Vårsongsens pinsamma uppehåll i orienterandet på grund av gulsotsfaran, hävdes den 1:a juli. Nya stadgar och tävlingsbestämmelser har utkommit från Svenska Orienteringsförbundet. Bl. a. har klädesbestämmelserna skärpts. Dessa har noga efterföljts vid alla våra tävlingar.

Redan den 13 september var fem st. från Solbacka igång. Det var Stjärnhovs OK som hade träningsorientering. Ba-

nan var ganska svår, men ett mycket gott resultat nåddes av Mared i RII b.

Lördagen den 22 september ordnades en tävling på »idrotten» för IV:e ringen. Seksionscheferna Berggren och Dahl hade lagt den ganska enkla banan, och Göran Ericsson hade ingen svårighet att ta hem segern.

Årets största tävling, »Budkavlen», gick av stapeln en fredagseftermiddag i oktober. Banläggare var magistrarna

Tranquist och Wall, och start, mål och växelstationer var förlagda till Ungsjötorp. Det blev en mycket spänande strid loppet igenom mellan Kollegiet I, Olympen I och Norrebo III. Längsta sträckan drog Norrebo, med Agartz och sektionscheferna, men de blev sedan »diskad» för en felstämpel. Istället gick segern till Olympen med herrar Holsti, Örtegren och Hoppe. På andra plats kom Kollegiet I.

Solbackamästerskapet, som blivit uppskjutet sedan i våras, genomfördes den 17 november i strålande väder.

Rektor Lundberg hade lagt banan, och det är den bästa banan vi haft på Solbacka på många år. Även i denna tävling blev det en hård strid. Storlöparen Göran »Fjugesta» Ericsson vann (tippenilligt?) och 2:a resp. 3:a blev Mared, RII b och Westerberg. RII b. Två deltagare bröt på grund av lite svårigheter med att hitta sista kontrollen. I målet bjöds på varm korv, och de trötta och blöta deltagarna fick värma sig i hemvärvets tält, som ställdes till förfrämmande.

Nu gör vi uppehåll tills vintern är över, men i vår kommer det att bli många nya spännande tävlingar, det lovar vi.

A. D.

Resultatet av budkavleorienteringen den 19 oktober 1962

Lag	Str. 1	Str. 2	Str. 3	Tid
1. Olympen I	Holsti 40,40	Örtegren 32,10	Hoppe 34,12	131,02 min.
2. Kollegiet I	Nilsson 35,35	Lundberg 44,55	Larsson E. 29,42	134,12 >
3. Norrebo II	Godberg 63,30	Ståhl 36,10	Ericsson G. 24,08	147,48 >
4. Externer II	Hansson 48,40	Wennerholm 56,35	Akerblom 32,15	149,30 >
5. Externer III	Bryntse 36,05	Larsson G. 40,59	Borrmann 49,26	152,30 >
6. Norrebo I	Hedberg 40,35	Virding 39,58	Rydin 48,03	152,35 >
7. Österbo III	Bendt 55,20	Stålkvist 44,22	Hallberg 33,28	157,10 >
8. Externer I	Lagerstedt 67,48	Westerberg K. 35,45	Westerberg J. 32,00	159,33 >
9. Sjöstugan	Fougstedt 65,56	Engdahl 35,34	Wedlin 43,05	165,35 >
10. Norra Gymn II	Stendahl 64,06	Svärdröm 47,00	Norling 55,17	178,32 >
11. Västerbo I	Löfdahl 56,09	Rapp 65,21	Rosberg 46,10	183,10 >
12. Allén I, lag 2	Berglund 56,30	Bjurholm 60,00	Meurie 48,02	188,32 >
13. Reserven II	de la Cour 49,30	Falkenberg 43,00	Holmer 75,00	191,30 >
14. Olympen II	Svanberg 63,22	Horwitz 38,42	Leksell 71,41	197,45 >

Sträcka 1:

	Sträcka 2:	Sträcka 3:
1. Agarz 35,35	Örtegren 32,10	»Fjugesta» 24,08
2. Nilsson L. O. 35,35	Mared 32,20	Larsson E. 29,42
3. Bryntse G. 36,05	Engdahl 35,34	Westerberg J. 32,00
4. Hedberg 40,35	Westerberg K. 35,45	Akerblom 32,15
5. Raimel 40,40	Lundström 35,39	Hallberg 33,28

VOLLEYBOLL

Redan 1961, då volleybollen fick en egen sektion i idrottsföreningen, spelades inte mindre än tre cuper. Den första gick på hösten och gällde Solbackamästerskapet.

Segrare blev RII ma. Nästa cup gick på våren och var för realskolan. Den vanns av den andra finalisten i sin, nämligen RII b.

Sektionschef första året var Lars Leksell. Han gjorde ett utmärkt arbete och har väckt ett stort intresse för sporten här på skolan.

I år har endast realskolecupen nu vid mitten av november hunnit slutföras.

Överlägsna segrare blev 4:a.

På grund av pressläggningen kan inte resultatet ges för Solbackamästerskapet, men det kan dock sägas att RII bio- loger är klara favoriter.

Vi hoppas att Solbaeka får ett framgångsrikt skollag även i volleyboll.

M. von Mentzer



BORDTENNIS

Bordtennisäsongen har gått in i sitt första skede och det spelas flitigt i de två lokaler. Vi har nu också träningsmöjligheter i gymnastiksalen, där vi fått en kväll i veckan till förfogande. Dessutom kan vi disponera salen lördagar och söndagar.

Första året gick ett lagmästerskap av stapeln. Segrare blev trion Bresky, Tiblom och Löfdal efter en seg uppgräelse med RII b:s lag. Kollegiet hade ställt upp med ett starkt lag, bestående av Wetterström, Hevard och Nilson. De belade tredje plats.

Tävlandet har ännu ej kommit igång. Vi har dock spelat en match mot Viggbyholm. Tyvärr kunde vi inte ställa upp med det starkaste laget, därfor fick vi bita i gräset ordentligt.

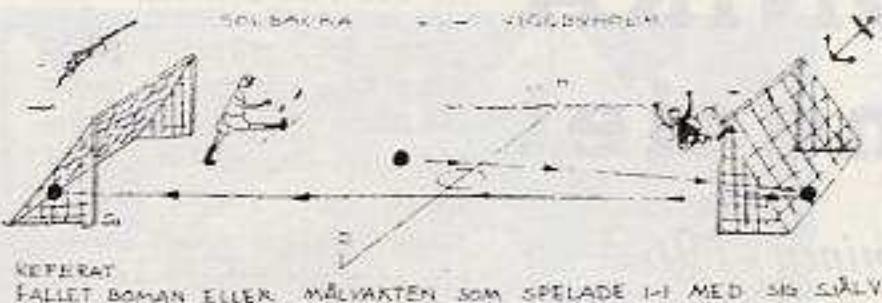
I år deltar vi liksom förra året i seriespel. Då placerade vi oss på andra plats i div. V. På grund av spelomläggning har vi hamnat i div. VI. Vi hoppas emellertid, att snart vara tillbaka i en högre klass.

De bästa spelarna är anmälda till DM och Sverigetävlingen. I förra årets Sverigetävling kvalificerade sig fjolårets Solbackamästare, Silvander, till semifinalen, vilken han tyvärr var tvungen att avstå ifrån.

Alla på »pingisfronten» ser med tillförsikt på detta bordtennisår och hoppas att lyckan skall stå oss bi, så att vi kan klättra några pinnhål högre.

Lars Rapp

Idolporträttet



Solbackas sensationelle målvakt »Spindeln» Boman, som låtit tala om sig i dagspressen p. g. a. bravaden att spela 1—1 med sig själv.

Det roligaste jag upplevt En enquete i realskolan

Lokalredaktionen har till realskoleeleverna riktat följande rundfråga »Det roligaste jag varit med om på Baccken». Svar har influtit från många. Som svaren kanske intressera några läsare tar vi oss friheten att delgiva vissa.

Från sign. P. de C. har ingått följande lakeniska svar:

»Mitt festligaste minne existerar ännu ej. Mitt näst roligaste blir då jag får resa hem till jullovet.«

Av en något ljusskygg herre får man följande svar:

»Det lämpar sig ej i Solbackatidningen. (Red:s kommentar?)

En anonym skribent delger oss följande besked:

»... när jag kommer för sent till krubben.«

Från den yngre brodern H. H. inkommer detta:

»Då jag fick sex liter vatten över mig.«

Signaturen »natten« genmäler:

»Det hänt sig den sista natten en värtermin. Några kamrater och jag planerade en utfärd för att besöka soluppgången. — Pater fann mig klockan tre på natten under täcket iförd basketskor, jeans och olle. Det roliga i händelsen, upptäckte jag först efteråt.«

Följande replik kommer tydligen från någon fantast:

»Att 35 vann realskolecupen i fotboll.«

»Kan ej påminna mig något», svarar signaturen Mr X.

Många svar har lydelsen »När FOIBOS spelade fotboll och vann över Sångarförbundet.«

»Uppsala-bo» svarar helt kort:

»Att författa detta lilla svar.«

A. L., klass 25, har skrivit följande:

»Snöbollskriget på »Baccken». Det händer en gång per årsr att alla hemmen börjar att kasta snö och efter ett tag stormar alla tillsammans på elevhemmet Olympen, där fjärderingarna bor. Efter ytterligare ett tag kommer dessa ut och då blir det verkliga tag. Det slutar med att fjärderingarna ser ut några grabbar och tar dem med till sitt duschrums. — Man behöver inte träffa sig den kvällen.«

M. H. 35 svarar:

»När jag gick i 15 hade magister Wetterström, »Kalle Välberg», en liten bil, som brukade stå utanför Gymnastiken. En kväll kom några fyrfemmor förbi, tog tag i bilen och placerade den på en gräsmatta.«

★★★★★ Jazzå, Jazzvänner! ★★★★★



Ett uppmärksammat storband, Glenn Müllers svängiga jazzorkester, får vi inom kort chansen att höra på skiva

Orkestern är berömd för sin omtalade aulakonsert i arrangemang av JATA (Jazz At The Academic). Orkesterledaren (som ni hittar längst till vänster på bilden, med en sax i handen) har lyckats skrapa ihop en mängd fina instrumentalister. Eller vad sägs om namn som: Jo Jones, Nej Jones, Hazzy Raenek, Tommy Rideaux, som gjort sig ett namn inte bara som trumpetare, utan också som nägonting annat. För att inte tala om den lovande skotten Jim Mc... (det skulle te sig för dyrt att publicera hela namnet, sade Jim). Hans legendariska slickpipe-solen låter det om skall jag säga!

Bandet består av 17 väcklingande gossar, som säkert kommer att låta tala om sig. Adress: studentikosa delen av Uppsala och närmare best., en av nationerna å St. Larsgatan.

Gynna Solbackatidningens annonsörer!

FILMKRÖNIKA för gymnasiet

Höstterminen 1962

Höstterminens filmförevisningar inleddes med den franska filmen »Midnattsmörden». Regissören, George Franju, har inte åstadkommit något mästerverk, men filmen är dock av vackrare vardagsvara och således ett gott val. Den är ett typexempel på en raffinerat matematisk konstruktion, men någon ny Hitchcock är Herr Franju inte. En god skådespelarprestation gjorde för övrigt f.d. racerföraren Jean-Louis Trintignant i rollen som grevens brorson. Avgjort trivsammare var den engelska »Pälstigan». Liksom

de flesta engelska komedier en film full av spontan berättarglädje och ett enda virrvarr av tillstötande komplikationer. En rolig berättelse om välvilliga människors väg in i brottets återvändsgränd.

»Fallen Barret» är ett fränt och mycket välgjort angrepp på en homosexuell människas hjälplöshet gentemot ett grymt och oförstående samhälle. En utmärkt skådespelareensemble har ytterligare förhöjt kvaliteten hos denna verkligt stora film. Utan tvivel filmkommitténs hittills bästa val för säsongen. »Förföraren» kan i

förbigående omnämñas såsom ett icke fullt gott val.

Ett för solbackapubliken alltid lika välkommet inslag är Eddie Constantines ständigt återkommande slagsmålsuppvisningar. »Ingen straffar Eddie» utgjorde inget undantag, men någon högre kvalitet kan den inte tillskrivas. Trots dessa filmers popularitet, hörde de kanske visas något sparsammare.

»Utpressning» kunde ha varit en mycket dålig film om inte härföre Humphrey Bogard spelat huvudrollen. Den gode Humphrey är kanske en av de största och märkligaste gestalterna inom filmen sättsvida att han i alla sina filmer, och de är ett ansenitligt antal, gör roller som exakt återspeglar hans egen natur. I sitt privatliv drack han nämligen lika mycket whisky och umgiicks i lika tuffa kretser som på filmduken. Detta osunda leverne medförde följd-

riktigt att han alkoholskadad och förfallen dog en förtidig död. Legenden förtäljer att han på sitt dödsläger drack en sista flaskan och med en cigarett mellan de cyniskt leende läpparna satte punkt för ett stycke filmhistoria.

En förvånansvärt dålig presentation gjorde Peter Sellers i »Oss mördare emellan». En bättre film kunde kanske hittats i Sellers annars så trevliga och roliga produktion. Dock ingen dålig underhållning.

Det är roligt att få sluta med att nämna ett par ord om en så bra film som »Titanics undergång». En fantastisk och realistisk skildring av Titanics första och sista resa. En mycket god insats gjorde John Barret i rollen som andre-styrman. 2200 passagerare och plats för 1200 i livbåtarna — 1500 drunknade — En gripande film.

Staffan Winbergh



Det
är
klass
över
Porsche...

AB G. PERSON

Vaksalatorg - UPPSALA

Telefon 018/391 30

...det ser Ni redan vid första ögonkastet.
Men den verkliga klassen upplever Ni först
när Ni själv sitter bakom ratten.
Då förstår Ni också, varför alla bilentusiaster
när de vill poängtera något extra, helt
enkelt säger... "i Porsche-klass" —
det högsta betyg de kan ge.

KAREN BLIXEN

Föredrag
av Christer Örn



BLAND samtida författare finns det inte någon som har haft så stor lust att leka kurragömma med läsarna som Karen Blixen.

Medan den generation hon tillhör har varit besatt av ürlighetsproblem och samtidigt självrannsakat sig, har den danska berätterskan alltid flingslats av tanken vilken mask hon skall ikläda sig vid varje möte med läsekretsen. Man kan gott säga att hon är behagligt smålurig.

Orsaken till detta kan man spåra i hennes barndom. Hon levde redan då ett växlingsrikt och kontrastfyllt liv, reste mycket och grundlade sin högkultiverade och exklusiva personlighet genom längre vistelser i både London, Paris och Rom.

Redan i början av 1900-talet hade hon, då ung godsägar-dotter med konstnärliga ambitioner, tryckt ett marionett-spel och två noveller. Vid trettio års ålder skaffade hon tillsammans med maken och kusinen Bror von Blixen en stor kaffeplantage i Kenya, och det dröjde inte länge förrän hon var en över öronen inbiten Afrika-älskare.

Efter några år skilde hon sig emellertid, och drev sedan farmen ensam, och det var under denna tid hon definitivt hemföll åt tanken på att skriva. Och hon skrev med besked också, den ena romanen efter den andra, och för tillfället häller hon på med en mastodont-roman på över hundra kapitel, sina 77 år till trots.

Därför kan hon kanske mest av allt liknas vid den österländska sagoberätterskan Scheresade som varje natt måste finna på en ny historia för att få ett dygns anständ med döden.

Eftersom hennes komposition genomgående är mycket välberäknad, varierar romanernas stil och mening högst betydligt från fall till fall. Men en sak är gemensam och kommer igen i de flesta sammanhang; faktumet att det i det vanliga livet finns mänskor som inte är nöjda förrän deras liv börjar likna ett på förhand uppritrat mönster.

Detta nyckeltema kan belysas med följande ur novellsamlingen Ödets lekar:

En rik gammal köpmann har

föresatt sig att förverkliga en av de skrythistorier om den fulländade kärleksnatten som berättas under alla frivakter ombord på alla skepp. Han plockar sålunda upp en sjöman på väg till bordellen — den fattiga sanningen bakom frivakternas skryt — bjuder honom på en festmåltid, leder in honom till en väntande ung kvinna och ger honom dessutom några klingande guldmyntrar.

Dikten skall förvandlas till sanning, det skall finnas åtminstone en sjöman på haven som kan säga att han själv upplevt skrytet, det vill säga dikten.

Men när sjömannen på morgonen skickades i väg för att berätta sin historia, så vägrade han. Dels skulle ingen, inte på något fartyg i världen, tro honom; dels fanns inget gemensamt mellan hans upplevelse under natten och långseglarnas fantasier. Karen Blixen kommenterar detta med sensmoralen »Ingen människa i världen, inte ens dess rikaste man, kan taga en historia som människor har hittat på och berättat, och låta den utspelas i verkligheten.»

Fortsättningen på historien lyder så här: Virginia — med Virginia förstås här den väntande unga flickan — Virginia, oskulden som redan många gånger om förlorat sin virginitet, har för sin del aldrig upplevt en naturmakt sådan som den hos denna första resans gosse. Hon, som första gången förlorat sin oskuld under ett häftigt åskväder, förskräcks då han ligger sig vid hennes sida och placerar sin hand på hennes knä. »Vi måste upp, det är jordbävning», säger hon, men han svarar: »Nej, det är inte någon jordbävning. Det är jag.» Sensmoralen i detta stycke får ni själva grubbla över.

Under Afrikaåren föddes hennes största succéer, Sju romantiska berättelser och Afrikansk pastoral. Och det var succéer i ordets riktiga bemärkelse. De såldes i jätteupplagor över nästan hela världen.

Sju romantiska berättelser utgavs i Förenta Staterna, originalen skrevs på engelska och det är en novellsamling.

Den kom i en tid av poli-

tiskt och ekonomiskt betryck och förde sina läsare långt från nazism, kommunism och Wall Street. Den öppnade en väldsam romantisk värld, full av äventyr, av brokiga karakterer, av kraftfullt mejslade repliker och spännande händelser. Den var otidsenlig och vann därfor tidens hjärta. Men trots att den är utpräglat romantisk, var den inte idyllisk, inte ytlig. Hon visar i stället att hon är mästare i den gamla fina konsten att i lätt och spirituell ton behandla livets djupaste och svåraste problem.

Hennes för tiden aktningsvärda bildning kommer i dagen på många ställen, liksom fantasibegävningen.

Karen Blixen har en avundsvärd förmåga att väva in dubbelmeningar eller mångtydighet, och litterära associationer går ständigt igen i den brokiga handlingen. Berättelserna kan utan att förlora i värde läsas utan tanke på deras bakgrund. — Men börjar man analysera blir mening desto djupare samtidigt som personerna blir mindre realistiska, de förvandlas i

stort sett till marionettfigurer.

Hennes religiösa tvivel bestryktes också ganska markant. Det är ett känt faktum att hon försöker placera in landsmannen Kierkegaards stadier på livets väg som en dansk bakgrund i sin kosmopolitiska läggning, men osäkerheten finns fortfarande kvar hos henne.

Novellen Ringen ur samlingen Ödets lekar förklarar detta på följande sätt. Där talas om att bli demoniskt förhäxad, men inte av Gud utan av en gestalt, det onda personifierat.

Historien handlar om författarinnan som nygift blev berättagen av de stora skogarna. Vid ett tillfälle, då hennes man försökte spåra tjuren som hade tagit hans lamm, råkade hon på en ensam vandring möta ödets lek, d v s hon råkade träffa tjuren och bli besatt av honom. Helt förstummad räcker hon honom sin vigselring, men han sparar bort den, trohetssymbolen försvinner. Så föds trolösheten, besattheten. Själva tjuren utplånade sig och för-

VÄLJ HERMODS

Hermods stödkurser för skolungdom har studerats av tusentals gymnasister och andra skolelever, som just tack vare hermodsstudier skaffat sig fina betyg.

FÖRHÖGRE BETYG

SVENSKA - TYSKA - ENGELSKA - FRANSKA
LATIN - MATEMATIK - FYSIK - KEMI

Ovässade pennor

(eller kanske tvärtom)



Den upplevelsen glömmes jag inte

☆ Uppsats av Gun Johansson 45 a

Darr! Darr! Det var första gången i hela mitt liv, jag skulle försöka kravla mig upp på hästryggen. Vädret var mulat och grädisigt, och stallplanen hade blivit som en enda lervälling. Hästen stod där helt kolugnt och tuggade på en brödbit.

svann, och ingen får någonsin veta något om detta ölets lek, d v s mötet mellan författarinnan och tjuven som berättagit henne.

Detta får naturligvis ses mot bakgrundens av den kanske grymma verkligheten: Blixen förändrades på ett märkt sätt av den afrikanska naturen, hon kom att älska den, hon kom att bli älskad av den. Hon skiljde sig alltså från sin make för att gifta om sig med naturen.

»Afrikansk pastoral» är skriven med samma stilslänsia och berättarkonst som den första boken. Den sjunder av liv och ger oss en bild av en djupt tänkande författarinna, kännares av alla slags njutningar och lidanden, som försöker komma underfund med sig själv och sin inställning till omvärlden. Hon undviker — vi får hoppas att det är medvetet — allt som har med sensation att göra för att inte på något sätt idealisera livets verkliga rytme, la verité. Spänningen kan alltid anas, och bryter när som helst ut i ett inferno av liv och blod.

Detta är en av anledningarna till att denna skildring är mycket mer fängslande än vanlig storviltromantik. En annan torde vara att Karen Blixen i högre grad än de

Jag tog ett par steg fram mot henne och började höja på benet. Hjälps! Mårren lyfte visst lite på hoven. Tänk om hon hade börjat gå, när jag äntligen hade fått in foten i stigbygeln. Då vet jag inte, vad jag skulle ha gjort. Men hon stod visst stilla igen.

flesta varit i kontakt med denna färgglada del av världen.

Det tjocka lager av tjusning som omger berättelsen är trots allt lätt att genomträffa, det är lätt att förnimma vad som finns bakom, bakom farmen med alla dess invånare, kaffeodlingarna, naturen och de mer eller mindre vilda djur som lever där.

Ja, man kan t o m känna lukten av infödingarna. — Inom parentes sagt säger det förstås inte så mycket, eftersom dessa infödingar ju luktar ganska starkt.

För att återgå till prosan, så kan ingen kamera bättre fänga landskapet och det skiftande naturlivet. Uttryck som »tranorna försvinna som klockspel i rymden» talar sitt tydliga språk, men skildringen av storkarna som flyger framför bushbranden för att snappa de möss och ormar som elden jaga ej att förglömma.

Karen Blixen har med andra ord levt ett känslornas liv, ett liv som gjort hennes minnen levande, och minnesbilderna klara för ett slags poetisk fixering och design.

Hon har kort sagt på ett nästan maskulint sätt lyckats förena jägaren och målaren i samma person och öga.

Christer Örn

kommit upp i sadeln. Hu! Vad det var långt ner till marken! Ahej! Nu hade jag äntligen

Strax började hästen röra på sig, utan att jag fått tag i tygeln. »Ta tag i tyglarna!» Det var självaste ridläraren som skrek. »Trava!» Hur var det nu man gjorde? Jag försökte med att trycka knäna mot hästens sidor. Skänkla eller vad det heter. Det gick! »Bra!» »Va!» Inte trodde jag, att det kändes så här att rida. Det var ju svårare, än man trodde. Tur att hästen var van vid klumpar. Annars skulle jag väl inte suttit däruppe.

Bonk! Bonk! Det var jag, som hade suttit på hästryggen en halvtimme och ridit runt, runt i trav, skritt, trav, skritt o s v. Galopp skulle jag inte få prova på förrän ett par ridektioner senare. Sitt inte som en hösäck! Rak i ryggen! Vifta inte så med bena! Hur skulle man kunna hålla reda på allting.

Voff! Voff! En liten svart hund hade lyckats komma in på stallplanen. Han sprang framför stoet, som tydligt blev skrämt och började skena.

Det gick så fort, att jag inte kunde uppfatta någonting runt omkring mig. Manen kittlade mig i ansiktet, och

tyglarna hade jag tappat. Jag fick hålla mig fast, så gott jag kunde. Vid det tillfället hade jag bara en tanke. Jag måste stoppa hästen! Men hur? Tyglarna kunde jag inte få tag i, men det måste jag, annars kunde hästen snubbla på dem.

Men det skedde ett under. Jag kände, hur hästen sakta de in. Snart stod den helt stilla och var aldeles blöt av sved. Jag tittade mig omkring och märkte, att vi stod mitt ute på ett fält. Jag kände inte igen mig, och inte vågade jag hoppa av, för då kanske jag inte kom upp igen.

Jag lät hästen gå, hur den ville. Den kanske hittar hem, tänkte jag. Efter ett par timmar kom både häst och jag hem till stallen.

På stallgården tog hästen ett par sidosprång, och jag föll av. Där låg jag insmord i lera från topp till tå. Ridläraren, som just kom ut från stallen, ställde sig och gap-skattade åt mig.

Det hade äkt ut en massa folk för att leta efter oss, men de kom hem en stund senare. Galopp fick jag i alla fall prova på den första lektionen.

Jag kommer aldrig att glömma min första ridektion!

En dag under sommaren!

☆ Uppsats av Mikael Ramel 25

Dagen började med dåligt väder. Klockan var sju på morgonen, och solen höll på att titta fram ett par sekunder mellan två tjocka moln. Båten guppade mot sjöns kalla vågor.

Dörren öppnades till huset och en morgonpigg och glad människa sprang för fulla muggar ut på bryggan och flög ner i vattnet. Ihuhördes och någon flög upp ur sjön och landade hårt på bryggan. — Det var för kallt.

Sedan vid lunchdags satt en dyster familj vid ett kallt och fruset bord och drack ljummet te. Man vände sig mot brasan, där det låg två frusna vedfrän och knastrade.

På eftermiddagen blev vi lite gladare, ty molnen började skingras, och solen tittade fram.

En timme senare var himlen klarblå. Detta hade vi vän-

tat på hela sommaren, så vi rusade ut på bryggan fram till båten, slängde av kapellet och fram med startnyckeln. Brumm så bar det i väg i tjugoem knop, trettio, tretiofem — tjohoo.

När motorn var varm, åkte vi förbi bryggan, där någon sait klar för att åka skidor. Vi slängde repet till henne, och ett par sekunder senare stod hon upp på skidorna. Härligt var det. När vi hade åkt med henne en stund, kom en pirrande oro över henne. Svarta moln, det kom moln igen, mörka otäcka moln.

Usch!

Vi hade lagt på kapellet på båten och stod och tittade ut genom fönstret på regn och blixtar fastän vi hade sett det tusentals gånger förut.

Tänk en halvtimme sol! Sådan är sommaren!

